

ΕΤΟΣ Β'.

Ἀθήναι, τῆ 1 Ἰουλίου 1899.

ΑΡΙΘ. 11.

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΤΙΛΛΗΣ

Ὁ ὕψ' ὀλοκλήρου ἔθνους, οἷον τὸ Γαλλικόν, πανηγυρισμὸς ἑορτῆς ἀληθῶς ἔθνικῆς ὡς ἡ τῆς 14ης Ἰουλίου, θὰ ἐμπνέη πάντοτε εἰς τοὺς παρατηρητὰς καὶ εἰς τοὺς πολιτικοὺς ἠθολόγους σκέψεις ὠφελίμους, ἀξίας τῆς μελέτης τῶν λαῶν. Ἐὰν δ' ὑπάρχουσιν οἱ βλέποντες εἰς τὰς ἔθνικὰς ἑορτὰς μόνον ἀφορμὴν πρὸς τέρψεις κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον λαμπράς, ἄλλοι τὴν σημασίαν ἢ τὴν ἀξίαν ἀληθοῦς ἔθνικῆς ἑορτῆς διορῶσιν ὑπάρχουσαν ἀλλαχοῦ.

Ἐὰν ἡ Γαλλία δὲν χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς 14ης Ἰουλίου 1789, ἐὰν καὶ πρότερον εἶχε κατακτήσει τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀνθρώπων διὰ τῶν γενναίων τῆς πράξεων καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν λαῶν διὰ τῆς μεγάλης αὐτῆς συμβολῆς εἰς τὸ ἔργον τοῦ καθόλου πολιτισμοῦ, βεβαίως ὅμως ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν μετὰ τῆς Βασιλλικῆς κατέρρευσε καὶ τὸ παλαιὸν καθεστῶς, ἄρχεται ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ τὸ νέον σύστημα τῆς ἰσότητος πρὸ τοῦ νόμου, τὸ τάττον τὴν Γαλλίαν ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα νεώτερα ἔθνη, ὡς ἀπ' αὐτῆς ἀνατέλλει ὁ ὄντως νέος λαός, ὅστις ἠγάπησεν οὕτω περιπαθῶς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν πρόοδον καὶ ὅστις ἔπραξε τὸ πᾶν πρὸς τὸν θρίαμβον τοῦ λόγου καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Οἱ γέροντες, λέγει ὁ Michelet, ὅσοι ἔσχον τὸ εὐτύχημα ἅμα καὶ τὸ δυστύχημα νὰ ἴδωσι πᾶν ὅ,τι συνετελέσθη κατὰ τὴν μοναδικὴν ταύτην πεντηκονταετηρίδα, ἐν ἣ αἰῶνες ὅλοι φαίνονται συνεσφωρευμένοι, διακηρύττουσιν ὅτι πᾶν ὅ,τι ὑπὸ τὴν δημοκρατίαν καὶ τὴν αὐτοκρατορίαν ἐπικολούθησεν ἔθνικόν, μέγα, εἶχεν οὐδὲν ἥττον μερικὸν χαρακτῆρα, οὐχὶ πάνδημον· καὶ ὅτι μόνη ἡ 14η Ἰουλίου ὑπῆρξεν ἡ ἡμέρα τοῦ λαοῦ σύμπαντος. Εὐχεται δέ, ἵνα ἡ μεγάλη αὕτη ἡμέρα μείνῃ μία τῶν αἰωνίων τῆς ἀνθρωπότητος ἑορτῶν, οὐ μόνον διότι ὑπῆρξεν ἡ πρώτη τῆς ἐλευθερώσεως αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ διότι κατ' αὐτὴν ἐπραγματοποιήθη τὸ ἰδεῶδες τῆς λαϊκῆς ὁμοноίας.

Τί συνέβη κατὰ τὴν βραχεῖαν ἐκείνην νύκτα, καθ' ἣν οὐδεὶς ἐκοιμήθη, ὥστε τὴν πρωΐαν, πάσης διχονοίας καὶ πάσης ἀβεβαιότητος ἐκλιπούσης μετὰ τοῦ σκότους, πάντες ἐνεφοροῦντο τῶν αὐτῶν ἰδεῶν; Εἶνε γνωστὸν τί ἐγένετο ἐν τῷ βασιλικῷ ἀνακτόρῳ, τί ἐν τῷ δημαρχείῳ, ἀλλὰ τί ἐν τῇ ἐστία τοῦ λαοῦ διεδραματίσθη, τοῦτο ἄξιον νὰ γνωσθῇ. Ἐκεῖ, τὸ μαντεύει τις ἐκ τῶν γενομένων, ἐκεῖ ἕκαστος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐποιήσατο τὴν τελευταίαν κρίσιν τοῦ παρελθόντος· καὶ πρὶν ἕκαστος πατάξῃ αὐτό, τὸ

κατεδίκασεν ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως. Ἡ ἱστορία ἐπανῆλθε τὴν νύκτα ἐκείνην, μακρὰ ἱστορία παθημάτων καὶ ὀδυνῶν, εἰς τὸ τιμωρὸν καὶ ἐκδικητικὸν ὄρμεμφυτον τοῦ λαοῦ. Ἡ ψυχὴ τῶν πατέρων, οἵτινες ἐταλαιπωρήθησαν καὶ ἐδεινοπάθησαν τοσοῦτους αἰῶνας, ἀπέθανον δὲ ἐν ἠναγκασμένῃ σιγῇ, ἡ ψυχὴ αὕτη ἐπεφοίτησεν εἰς τοὺς υἱοὺς καὶ ἐλάλησεν.

Ἄνδρες σθεναροί, ἄνδρες καρτερικοί, μέχρι τότε οὕτω φιλήσυχοι, οἵτινες ἐμέλλετε νὰ κατενέγκετε τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ κτύπημα τῆς προνοίας, ἡ θεὰ τῶν οικογενειῶν σας ἄνευ ἄλλου πόρου, ἄνευ ἐτέρου ἐρείσματος, ἄνευ ἄλλης καταφυγῆς πλὴν ὑμῶν, δὲν μαλάσσει τὴν καρδίαν σας. Πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Ἐνῷ προσεβλέπετε ἅπαξ ἔτι, τὰ ὑπνώττοντα τέκνα σας, τὰ τέκνα ταῦτα, ὧν ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐμέλλε νὰ δημιουργήσῃ τὴν τύχην, διὰ τῆς μεγαλυνθείσης σκέψεώς σας περιεπτύχθητε τὰς ἐλευθέρας γενεάς, αἵτινες θὰ ἐξήρχοντο ἀπὸ τῆς κοιτίδος τῶν καὶ ἠσθάνθητε κατ' αὐτὴν ἄδον τὸν ἀγῶνα τοῦ μέλλοντος! Τὸ μέλλον καὶ τὸ παρελθὸν τὴν αὐτὴν ἀφήκαν φωνὴν, ἀμφότερα εἶπον ὕπαγε! Καὶ ὁ περ εἶνε ὑπέρτερον τοῦ χρόνου, ὑπεράνω τοῦ μέλλοντος καὶ ὑπεράνω τοῦ παρελθόντος, τὸ ἀναλλοίωτον δίκαιον, ἀπῆντα ὡσαύτως ἐμπρός! Τὸ ἀθάνατον αἶσθημα τοῦ δικαίου ἐπέθηκε χαλκοῦν βάθρον εἰς τὴν τεταραγμένην καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἶπεν αὐτῷ: πορεύου γαλήνιος, μὴ σὲ μέλλῃ· ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν σοὶ συμβῇ, εἴτε φονευθῆς εἴτε νικίσης, θὰ εἶμαι μετὰ σοῦ!

Ἀλλὰ τί ἔπταιεν εἰς τὸν λαὸν ἡ Βασιλλία;

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ οὐδέποτε σχεδὸν ἐνεκλείσθησαν ἐν αὐτῇ. Ἡ δικαιοσύνη ὅμως τὸν ἀνεμόχλευε καὶ μία φωνὴ, ἥτις ὀμιλεῖ ἰσχυρότερον εἰς τὴν καρδίαν, ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τοῦ ἐλέου, ἡ γλυκεῖα αὕτη φωνὴ, ἥτις φαίνεται ἀδύνατος, ἥτις ὅμως ἀνατρέπει τοὺς πύργους αὐτοῦς, ἀπὸ δέκα ἥδη ἔτων ὑπενόμενον, ὑπέσειε, συνεκλόνηζε τὴν Βασιλλίαν. Ὁ κόσμος ὀλόκληρος ἐγίνωσκε τὸ ὄνομά της καὶ τὸ ἐμίσει. Βασιλλίαν, τυραννίαν εἶχον καταντίσει εἰς πάσας τὰς γλώσσας λέξεις συνώνυμοι. Καὶ πάντα τὰ ἔθνη ἅμα τῷ ἀκούσματι τῆς καταστροφῆς της ἐνόμισαν ἐαυτὰ ἐλευθερωθέντα. Ἐν Ρωσσίᾳ ἔτι, ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ ταύτῃ τῆς σιωπῆς καὶ τοῦ μυστηρίου, τῇ μεταξύ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας τερατώδει ταύτῃ Βασιλλίᾳ, ὡς ἀποκαλεῖ αὐτὴν ὁ Γάλλος ἱστορικός, ἅμα τῇ ἀγγελίᾳ ἐβλεπέ τις εἰς τὰς πλατείας ἀνθρώπους ἐκ πάντων τῶν τόπων καὶ δὴ κατὰ τὸ λέγειν ἀξιοχρέου μάρτυρος κραυγάζοντας, δακρύνοντας, ἐναγκαλιζομένους ἀλλήλους καὶ ἐπαναλέγοντας τὴν εἰδῆσιν. Πῶς νὰ μὴ κλαίῃ τις ἐκ χαρᾶς;

Είχεν άλωθῆ ἡ Βασίλῃν!

Δὲν εἶνε ἄρα ἡ 14 'Ιουλίου ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν νεωτάτων χρόνων, ἅμα δὲ τὸ μέγιστον, τῶν γαλλικῶν χρονικῶν; Τὴν ἡμέραν ταύτην τὸ πνεῦμα τῆς ἐπαναστάσεως ἐξεργάσθη ἐν Παρισίῳ, ἐφορμῶν κατὰ τοῦ γηραλέου ἐκείνου φρουρίου, ὅπερ ἀντεπροσώπευε καὶ ἐπροστάτευε πάσας τὰς βιαιότητας καὶ πάσας τὰς ἀδικίας τοῦ παλαιοῦ κόσμου, καὶ τὸ κατέστρεψεν ἐν μιᾷ στιγμῇ δι' ἑνὸς τῶν θαυμάτων, ἅτινα δύνανται νὰ δημιουργῶσιν ἡ θέλησις καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἐξαφθῶσιν καὶ ἀνακινήθωσιν εἰς τὰ βάθη τῶν. Ἡ 14n 'Ιουλίου εἶνε ἄρα ἡ ἑορτὴ τοῦ πνεύματος τῆς ἐπαναστάσεως. Τί δὲ εἶνε τὸ πνεῦμα ταῦτο, λέγει ὁ Michelet, ὁμιλῶν ὡς ιστορικός, ὡς ποιητής, ὡς πνευματέμφορος, πληρούμενος τοῦ εὐγενεστάτου ἐθνουσιασμοῦ. Τὸ πνεῦμα τῆς ἐπαναστάσεως αὐτὸ μόνον γινώσκει, οἱ δὲ ἄνθρωποι αὐτῆς ἐγένοντο ἀσυνείδητα αὐτοῦ ὄργανα. Τὸ πνεῦμα τῆς ἐπαναστάσεως περικλείει πάντων τῶν προτέρων χρόνων τὸ μυστικόν· ἐν αὐτῷ ἴκον ἡ Γαλλία ἔσχε συνειδησὶν ἑαυτῆς. Εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἀποκαρτερήσεως εἰς ἐκεῖνο πρέπει νὰ ἀνατρέχωμεν, ἵνα ἀναγεννώμεθα καὶ φρονηματιζώμεθα. Ἐκεῖνο φυλάττει δι' ἡμᾶς τὸ βαθύ μυστήριον τῆς ζωῆς, τὸν ἀσθεστον σπινθῆρα.

Καὶ ὅμως ἡ μεγάλη ἐπανάστασις αὕτη, ἥτις ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς πάντας, καὶ ἥτις προσήνεγκεν εἰς τὰ ἔθνη τὸ ποτήριον τῆς εἰρήνης, παρεγνώρισθη ἐνίστε, ἐσυκοφαντήθη, προσεβλήθη, ἐφείλκυσε μίσση, πρὸς τὰ ὁποῖα ἐξισοῦνται μόνον τὰ εὐεργετήματά της. Ἡ ἐπανάστασις αὕτη, ἥτις δὲν ἦτο κατ' ἀρχὴν ἡ ὀθρίαυτος τοῦ δικαίου, ἡ νεκρανάστασις τῆς δικαιοσύνης, ἡ βραδεία ἀλλ' ἀφευκτος ἀντίδρασις τῆς ιδέας κατὰ τῆς κτηνώδους βίας, ἡ δύνατο ἄνευ προκλήσεως νὰ ποιῆσιν χρῆσιν τῆς βίας; Ὁ βαθέως εἰρηνικός, ὁ οὐσιωδῶς εὐμενῆς χαρακτήρ οὗτος τῆς ἐπαναστάσεως, φαίνεται τι παρὰ ῥάδοξον σήμερον. Τοσοῦτον διέστρεψαν οἱ ἔχθροὶ τὴν προέλευσίν της, παρεποίησαν τὴν φύσιν της, τοσοῦτον ἡ περὶ αὐτῆς παράδοσις εὐρίσκειται ἐπεσκοτισμένη. Τοὺς βιαίους καὶ φοβεροὺς ἀγῶνας, πρὸς οὓς ἠναγκάσθη καὶ οὓς διεξήγαγεν, ἵνα μὴ ἀπολεσθῆ, κατὰ τοῦ συνωμοτήσαντος καὶ ἐπιδραμόντος κατ' αὐτῆς κόσμου, ἀνθρωποὶ τινες ὑπέλαβον ὡς αὐτὴν ταύτην τὴν ἐπανάστασιν.

Ἡ ἐποχὴ τῆς βίας παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτεῖ. Ἡ καθολικὴ ψῆφος, ἡ μεγάλη αὕτη κατάκτησις τοῦ 1848, ὑποκατέστησεν ὀριστικῶς τὴν ἐπαναστατικὴν δρᾶσιν. Ἡ ἐνεστῶσα τῆς Γαλλίας Δημοκρατία, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη συνταγματικὴ πολιτεία, ὀφείλει ν' ἀντλή τὴν δύναμιν ἑαυτῆς ἐκείθεν, ὅθεν ἔλκει τὴν ἀρχὴν της, ἐκ τοῦ δικαίου. Καὶ τὴν ιδέαν ταύτην ἐρμηνεύων ὡς ἄριστα ὁ τεχνίτης ὁ γλύψας τὸ μνημεῖον τῆς Δημοκρατίας, τὸ ἐγειρόμενον ἐπὶ τῆς ὀμνύμενου πλατείας τοῦ Παρισίου, ὑποτίθησι τῇ Δημοκρατίᾳ ὡς ἔρεισμα πίνακα, ἐφ' οὗ φέρεται κεχαραγμένη ἡ ἀνακήρυξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὑψηλοτάτη αὕτη ἐκφρασις περὶ τοῦ δημοκρατικοῦ αἰσθήματος, ἡ πληρεστάτη

καὶ συνολτικωτάτη ἅμα ὑποτύπωσις τῶν ἀρχῶν, αἵτινες πρέπει νὰ διέπωσι τὸν κοινωνικὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, **ιδιότης τῶν πολιτῶν, ἀτολικὴ ἐλευθερία, ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως, ἐλευθερία τοῦ τύπου καὶ τοῦ λόγου, ἀπαρῆστος τῆς ἰδιοκτησίας, σέβας πρὸς τὴν ἀλλοτρίαν ἐργασίαν καὶ τὰ ἀλλότρια δικαιώματα καὶ καθήκοντα τὰ ἀναγραφόμενα εἰς τὰ δέκα ἐπτὰ ἄρθρα τὰ ἀπαρτίζοντα τὸν μέγαν τούτον χάρτην τῆς ἀνθρωπότητος.**

Γεώργιος Ν. Καλλιόπης

Η ΦΘΙΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Μολυσματικαὶ ἀσθένειαι δύνανται νὰ μεταδοθῶσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ διὰ τοῦ γάλακτος, ἐὰν ᾖ μεμολυσμένος διὰ γνωστῶν ἢ ὑποτιθεμένων μικροβίων, ἅτινα εἰσὶ τὰ αἰτία τῆς μόλυνσεως.

Μὴ θέλων νὰ εἰσελθῶ εἰς τὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου τοῦ γάλακτος, ὑπενθυμίζω μόνον τὰς συχνὰς ἐντερικὰς διαταραχάς, τὰς προερχομένας ἐκ τῆς βλαστῆσεως ἐν τῷ γάλακτι μικροοργανισμῶν παραγωγῶν ἐνίστε τοξικῶν οὐσιῶν, αἵτινες καίτοι διὰ τῆς ποιότητος καὶ τῆς ποσότητος τῶν δύνανται νὰ ὦσιν ἀβλαβεῖς τοῖς ἀνεπτυγμένοις ἀνθρώποις εἰςὶ συνηθέστατα πρόξενον ἀσθενειῶν τοῖς νηπίοις. Καὶ ἡ κατάστασις αὕτη δεινοῦται ἐνεκα τῶν συνθηκῶν τῆς ἀνθυγιεινῆς ζωῆς τῶν γαλακτοφόρων ἀγελάδων, αἵτινες διαίτωνται ἐν σταύλοις στενοῖς κακῶς ἀεριζομένοις καὶ ἀκαθάρτοις καὶ διατρέφονται μὲ τροφὰς πτωχὰς θρεπτικῶν οὐσιῶν ἢ κακάς. Τὸ πρῶτον ὅμως, ὅπερ ἐνδιαφέρει τὰς κυβερνήσεις καὶ τοὺς ἐπιτετραμμένους τὴν ἐπιβλέψιν τῆς δημοσίας ὑγείας, εἶνε ἡ πιθανότης τῆς μεταδόσεως τῆς φυματιώσεως ἐκ τῶν βοῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ γάλακτος, τοῦ ὁποῖου γίνεται χρῆσις ὡς τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐκ τῶν στατιστικῶν τοῦ 1890 ἐξάγεται ὅτι εἰς τὰς Ἠνωμ. Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ὑπῆρχον 15,953,883 γαλακτοφόροι ἀγελάδες, αἵτινες παρήγαγον 6,750,000,000 γαλιόνια γάλακτος (ἐκαστον γαλιόνιον ἰσοδυναμεῖ μὲ δύο ὀκάδας καὶ ἡμίσειαν). Δυστυχῶς παρ' ἡμῶν δὲν ὑπάρχει οὐδεμία στατιστικὴ, ἐξ ἧς νὰ ἐξαγάγῃ τις τὸν μέσον ὄρον τῆς παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως. Ἐκ τῆς ἄνω παραγωγῆς μόνον 5 ο]ο χρησιμοποιοῦνται πρὸς κατασκευὴν βουτύρου καὶ τυροῦ, ἐνῶ τὰ 95 ο]ο καταναλίσκονται ὡς γάλα. Ἐὰν λοιπὸν τὸ γάλα ᾖ ὁ ἀγωγὸς τῶν βακίλλων τῆς νόσου, ὁποῖα πηγὴ πρὸς μετάδοσιν τῆς φυματιώσεως!

Ἡ φυματιώσις ἀληθῶς εἶνε ἡ μάλιστα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἐπὶ 100 θανάτων οἱ ἐπτὰ προέρχονται ἐκ ταύτης. Ὁμοίως ἐξ ὅλων τῶν ἀσθενειῶν, εἰς ἃς ὑπόκεινται τὰ οἰκόσιτα ζῶα, αὕτη εἶνε ἡ πλέον διαδεδομένη καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ὑπάρχῃ στενὴ σχέσις τῆς ἀσθενείας ταύτης εἰς τε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα. Ὁ Mazyck P. Ravenel ἀναφέρει ὅτι εἰς τὴν Νορβηγίαν, Φιλανδίαν, τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ, τὴν Ἰσλανδίαν καὶ τὴν Νέαν Γῆν, ἐνθα ἀριθμοῦνται ὀλίγοι βόες, ἡ φυματιώσις εἶνε ἥττον διαδεδομένη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνων.

Ὁ κίνδυνος ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ γάλακτος ὡς τροφῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν μετάδοσιν τῆς φυματιώσεως ἐκ τῆς ἀγελάδος εἰς τὸν ἄνθρωπον, παρετηρήθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Klenke κατὰ τὸ 1846. Οὗτος παρετήρησε τὴν φυματιώσιν εἰς 15 παιδία, τραφέντα μὲ γάλα ἀγελάδων,

αἵτινες ἦσαν φυματιῶσαι. Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγα ἔτη ὁ Gerlak ἀπέδειξε τὴν πιθανότητα τῆς μεταδόσεως τῆς φυματιώσεως διὰ τοῦ γάλακτος ἀσθενῶν ἀγελάδων, τρέφον ζῶα μικρᾶς ἡλικίας διὰ τοιοῦτου γάλακτος.

Ὁ Mazyck P. Ravenel εἰς τινὰ συνδιαλέξιν ἐν τῇ Ἀμερικανικῇ ἑταιρίᾳ τῆς δημοσίου ὑγείνης ἀνεφέρην ἱκανὰς περιπτώσεις μεταδόσεως τῆς φυματιώσεως διὰ τοῦ γάλακτος. Ὁ Stang di Amorback ἀναφέρει τὴν περίπτωσιν παιδίου ἡλικίας πέντε ἐτῶν, καλῶς ἀνεπτυγμένου σωματικῶς, γεννηθέντος ἐκ γονέων ὑγιῶν καὶ θανόντος μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας ἐξ ὀξείας κερχραιδούς φυματιώσεως τῶν πνευμόνων μετὰ διογκώσεως τῶν μεσεντερίων γαγγλίων, μόνον διότι ἔπινε γάλα ἀγελάδος θανούσης ἐκ φυματιώσεως.

Ὁ Bruardel ἀναφέρει ἐπίσης ὅτι ἐπὶ 15 παιδίων σχολείου τινὸς πέντε προσεβλήθησαν ἐκ φυματιώσεως, ἐπειδὴ ἐποίουν καθημερινὴν χρῆσιν γάλακτος φυματιώσεως ἀγελάδος. Ὁ D' Demme κάμνει μνείαν τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν τέσσαρα παιδία τοῦ νοσοκομείου τῆς Βάρνης ἀπέθανον ἐξ ἐντερικῆς φυματιώσεως προσεβλήθησαν ἐκ τῆς χρήσεως γάλακτος μὴ ἀπεστερωμένου, προερχομένου ἐκ προσεβλημένων ἀγελάδων. Ὁ Law ἀναφέρει ὅτι παιδίον ἡλικίας ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους γεννηθέν ἐκ γονέων ὑγιῶν ἀπέθανεν ἐντὸς δύο μηνῶν ἐκ φυματιώσεως τῶν ἐντέρων καθ' ὅσον ἔπινε ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα γάλα ἀγελάδος, ἥτις μετὰ ταῦτα κατεσχέθη καὶ ἐφρονεύθη ἐνεκα γενικῆς φυματιώσεως.

Ὁ D' E. O. Shokspeare ἀποδίδει τὸ πέμπτον τῶν θανάτων τῶν βρεφῶν καὶ παιδίων τῶν τρεφομένων μὲ γάλα εἰς τὴν φυματιώσιν, ἥτις ἀρχεται ἐκ τινος σημείου τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος.

Ὁ Woodhead ἐπεβεβαίωσε ἰσχυρῶς ὅτι ἐν τῇ πρακτικῇ του ἰδίως ἐν τοῖς νοσοκομείοις παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι κατὰ τὸν θάνατον τῶν παιδίων ἐξ ἀσθενειῶν διατρεχουσῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν φυματιῶδων προσβολῶν τῶν κοιλιακῶν γαγγλίων συνήθως ἔλειπε πᾶν ἔχνος φυματιῶδων ἀλλοιώσεων εἰς ἄλλα ὄργανα καὶ κατὰ συνέπειαν συνέπερανεν ὅτι τὸ ἔντερον πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ θύρῃ τῆς μόλυνσεως. Ὁ ἴδιος ἐπίσης κάμνει γνωστὸν ὅτι εἰς μέγαν ἀριθμὸν περιπτώσεων γενικῆς φυματιώσεως καθαρῶς τις δύναται νὰ ἀρνηθῆ τὴν μόλυνσιν διὰ τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Ἐπὶ 127 θανάτων ἐκ φυματιώσεως ἐν τοῖς παιδίοις, τῶν 100 εὐρέθησαν προσεβλημένα τὰ μεσεντερικὰ γαγγλία καὶ εἰς τὰ 27 ὑπῆρχον ἐξελκώσεις ἐντερικαί. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς μόλυνσεως παρατηρεῖται συνήθως εἰς τὰ βρέφη καὶ εἰς τὰ παιδία, καθ' ὅσον τοὺς ἐφήβους καὶ τοὺς ἐνήλικας προφυλάσσει τὸ δραστηρικὸν τῆς πέψεως.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπαρξίν του βακίλλου τῆς φυματιώσεως εἰς τὸ γάλα οὐδεὶς τὸ ἠμφισβήτησε ποτέ, ἀλλ' ὅμως πολλοὶ πειραματισταὶ ὑποστηρίζουσιν ὅτι τὸ γάλα περιέχει βακίλλους μόνον κατὰ τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς τὰ φυμάτια ἐνυπάρχουσιν εἰς τοὺς ἰστούς τῶν μαστῶν. Ὁ Hirschberger ἐνοφθαλμίσεν ἐν τῷ περιτοναίῳ κοιλίῳ τὸ γάλα 29 φυματιῶδων ἀγελάδων, ὧν οἱ μαστοὶ ἦσαν ἢ ἐφαίνοντο ὑγιεῖς καὶ μετέδωκε τὴν φυματιώσιν ἐνδεκάκις ἐπὶ 20 πειραμάτων ἤτοι 55 ο]ο. Ἔσχεν ἐπίσης 3 ἀποτελέσματα θετικὰ ἐπὶ 6 πειραμάτων, ἅτινα ἐγένοντο διὰ γάλακτος ἀγελάδων, αἵτινες εἶχον ἀλλοιωθεῖς μόνον εἰς τοὺς πνεύμονας. Ὁ ἴδιος ἐπίσης κάμνει γνωστὸν ὅτι ἡ ἔκτασις τοῦ νοσήματος εἰς τὸν ὄργανισμὸν τῶν ἀγελάδων δὲν ἐξωτερικεύεται πάντοτε διὰ τῆς ἰσχυρᾶ-

σεως αὐτῶν, τούναντίον πολλοὶ ἀγελάδες προσεβλημένοι φαίνονται ἐνίστε ὑγιεστάται.

Ὁ Bang ἐνοφθαλμίσεν τὸ γάλα 63 ἀγελάδων φθισικῶν, αἵτινες παρουσίαζον μαστοὺς κλινικῶς ὑγιεῖς καὶ εὗρεν ὅτι τὸ γάλα τῶν 9 ἦτο μεμολυσμένον. Ἡ μικροσκοπικὴ ἐξέτασις ἀπέδειξεν ὅτι οἱ μαστοὶ τῶν τριῶν ἀγελάδων ἦσαν προσεβλημένοι, ἐνῶ τῶν 6 αἵτινες ἔδωκαν γάλα ἰογόνον οἱ μαστοὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν δὲν παρουσίαζον οὐδεμίαν φυματιῶδη ἀλλοίωσιν.

Ὁ Harold Ernst διὰ πολλῶν πειραμάτων εὗρεν ὅτι ἐκ 36 γαλακτοφόρων ἀγελάδων 10 ἔδιδον μεμολυσμένον γάλα καὶ οἱ μαστοὶ αὐτῶν ἦσαν ὑγιεῖς. Ἐκ τῶν ἐνοφθαλμισθέντων πρὸς πειραματισμὸν ζῶων 17 προσεβλήθησαν, ὡς ἐπίσης 5 μόσχοι ἐκ τῶν 10, οἵτινες ἐθήλαζον αὐτάς.

Διὰ τοῦτο ὁ Ernst συμπεραίνει ὅτι τὸ γάλα τῶν ἀγελάδων τῶν προσεβλημένων ἀπὸ οἰανδήποτε ἐντόπισιν τῆς φυματιώσεως δύναται νὰ περιέχῃ βακίλλους καὶ ὅτι οὗτοι παρατηροῦνται καὶ ὅταν οἱ μαστοὶ εἰσὶν ὑγιεῖς, καθ' ὅσον οἱ βράκιλλοι εὐρέθησαν εἰς μέγαν ἀριθμὸν περιπτώσεων, καθ' ἃς κατέστη ἀδύνατος ἡ ἀνακάλυψις φυματιῶδων ἀλλοιώσεων εἰς τοὺς μαστοὺς.

Οἱ Smith καὶ Kilborne εὗρον ἐπὶ 6 ἀγελάδων ἔχουσῶν μαστοὺς φαινομενικῶς ὑγιεῖς ὅτι 3 ἔδιδον μεμολυσμένον γάλα. Ἐκ τῶν δι' αὐτοῦ δὲ ἐνοφθαλμισθέντων ἰνδοχοίρων 44 ο]ο προσεβλήθησαν ἐκ φυματιώσεως.

Ὁ Law παρετήρησεν ὅτι τρεῖς μόσχοι γεννηθέντες ἐξ ὑγιῶν γονέων προσεβλήθησαν ἐκ τῆς νόσου καθ' ὅσον ἐθήλαζον τρεῖς ἀγελάδας μὲ γενικὴν φυματιώσιν, τῶν ὁποῖων οἱ μαστοὶ ἐφαίνοντο ὑγιεῖς.

Ὁ Goltier ἀπέδειξε διὰ τοῦ ἐνοφθαλμισμού ὅτι ἐπὶ 60 ο]ο περιπτώσεων δύναται νὰ εὐρεθῆ τὸ γάλα μεμολυσμένον καὶ ὅτι εἶνε μεγαλειτέρα ἡ πιθανότης τῆς μόλυνσεως ἐξ ἀγελάδων ἔχουσῶν τοὺς μαστοὺς ὑγιεῖς καὶ ἐκ τῶν προσεβλημένων ἐκ γενικῆς φυματιώσεως. Πρὸς τούτοις καὶ τὸ βούτυρον, τὸ ἐξαχθέν ἀγελάδος ἐχούσης τοὺς μαστοὺς προσεβλημένους, περιέχει φυματιῶδη οὐσίαν ἐνεργητικὴν διὰ τὰ πρὸς πειραματισμὸν ζῶα.

Ὁ Mazyck P. Ravenel ἐπισύδασε τὰ ἀποτελέσματα τοῦ γάλακτος 5 ἀγελάδων, αἵτινες ἀντέδρασαν εἰς τὴν λύμφιν τοῦ Koch (φυματίνην) καὶ αἵτινες εἶχον τοὺς μαστοὺς ὑγιεῖς. Οἱ ἰνδοχοῖροι ἐπὶ τῶν ὁποῖων ἐγένετο ὁ ἐνοφθαλμισμὸς ἐν τῷ περιτοναίῳ διὰ 10 κ. ἐ. γάλακτος, προσεβλήθησαν κατὰ 15 ο]ο ἐκ φυματιώσεως.

Ὁ A. Allassone ἐξετάζων τὸ παλούμενον γάλα ἀνά τὰς ὁδοὺς τῆς Γενέθης εὗρεν οὐσίαν φυματιῶδη ἱκανὴν νὰ μόλυνῃ τοὺς ἰνδοχοίρους δι' ἐνοφθαλμισμού ἐν τῷ περιτοναίῳ.

Ὁ D' Ott εὗρε διὰ μικροσκοπικῆς ἐξετάσεως βακίλλους τῆς φυματιώσεως ἐν τῷ ἐν τοῖς ὁδοῖς παλούμενῳ γάλακτι καὶ ἐπεβεβαίωσε τὴν φυματικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἰδίου, ἐνοφθαλμίζων ἰνδοχοίρους δι' αὐτοῦ. Ἄλλων πάλιν δειγμάτων γάλακτος ἀγορασθέντων ἀπὸ μικροπωλητᾶς ἐξήτασε τὴν ἰογόνον δύναμιν ἐνοφθαλμίζων ἐν τῷ περιτοναίῳ ἐκάστου ἰνδοχοίρου 5 κ. ἐ. Ἐκ τῶν ἐνοφθαλμισθέντων προσεβλήθησαν 10.7 ο]ο.

Ἐν τῷ δημοτικῷ βακτηριδιολογικῷ ἐργατηρίῳ τῶν Παρισίων παρετηρήθη ἡ ὑπαρξίς τοῦ βακίλλου τῆς φυματιώσεως ἐν τῷ γάλακτι· ἐκ 30 δειγμάτων γάλακτος 6 ἀνεκαλύφθησαν μεμολυσμένα. Ἐνεκα τῆς μεγάλης καταναλώσεως τοῦ γάλακτος (500,000 λίτρων καθ' ἐκάστην) γίνεται ἡ ἐπιθεώρησις συνηθέστατα τῶν γαλακτο-

φόρων ἀγγελῶν, ὅπως γίνεται καὶ εἰς τὴν Νέαν Ἰόρ-
κην, ἐνθα ἀριθμοῦνται 3576 πωληταὶ τοῦ γάλακτος,
σχεδὸν ὅσοι καὶ πωληταὶ τοῦ οἴνου.

(Ἐπεταί τὸ τέλος)

Γ. Θ. Κυριαζῆς
ἀνθυποκτηνίατρος

Ο ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

Με μεγάλη προσοχή ρίχνουμε τὰ μάτια γύρω στὴ
νεωτέρα μας φιλολογία καὶ ἀναζητοῦμε μέτα σ' αὐ-
τὸν τὸν τόπο μας τὸν περὶ κοντινὸ της φίλο. Μὰ
ἀνώφελα ἀναζητοῦμε ἕναν εἰλικρινῆ φίλο, ἕναν ὑπερα-
σπιστὴ της, ἕναν προστάτη της. Ξανοίγουμε τὸν τεχνίτη
μονάχο γύρω σὲ μίαν ἐρημιὰ νὰ παιδεύεται καὶ νὰ ἰδρώνει
νὰ βρῆ κανένα βοτάνι γιὰ τὴν πληγὴ τῆς καρδιάς του,
ποῦ νὰ μπορῆ νὰ γιαιτρέψῃ καὶ ἄλλον κόσμον. Δὲν ἀκούμε
παρὰ τ' ἀναστενάγματα του καὶ κάποια περιπαίκτη φωνή
ποῦ ἀπὸ μακρὰ τὸν δῶχνει σὰν οὐρλητὸ καὶ τοῦ λέει.
Αἶ, ποῦ πᾶς τρελλέ! Μὰ ὁ τεχνίτης κουφὸς σὲ κείνη τῇ
φωνῇ τραβάει τὸ δρόμο του καὶ ἀνατριχιάζει στὸ ἀπαί-
σιο συναπάντημα τοῦ φειδιῶ, ποῦ σέρνεται σφυρίζοντας
μέσ' στὰ χαμόκλαδα καὶ ἀναγαλλιάζει πάλιν ὅταν ξεκου-
ράζεται κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιο, σ' ἀκρονίου τὸ λάλημα καὶ
στῆς ἀνατολῆς τὸ γλυκοχάραμα.

Δὲν πρόκειται γιὰ τὸν κόσμον ποῦ δὲν τὸν νοιάζει τόσο
γιὰ τὸν ποιητὴ, οἱ περισσότεροὶ ἀπ' αὐτὸν ἄς εἶναι ὅσω
θέλει ἀνεπτυγμένοι, ἐξῶ ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν κοινῶν τρα-
γουδιῶν, τοῦ γιαιρούμπι καὶ τοῦ μπάριμπα - Θεοδωρῆ,
θεωροῦν τὴν ποίησι, σὰν κατὰ ἀλλόκοτο. Καὶ εἶναι ἡ
ἀλήθεια πῶς ὁ τεχνίτης τοὺς περιφρονᾷ, ἀλλὰ ἕνα ἄλλο
εἶναι ποῦ τὸν κάνει νὰ θυμῶν καὶ ν' ἀγανακτῆ ποῦ δὲν
βλέπει γύρω του κείνους, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἔχη καὶ χωρὶς
αὐτὸς νὰ τοὺς θέλῃ, ποῦ ἦταν καθήκον γιὰ κείνους καὶ
φιλοτιμίᾳ τους, δηλαδὴ τοὺς δημοσιογράφους, τὸν τύπο.

Ἡ νεωτέρα μας φιλολογία εἶναι ἀπορριμένη, εἶναι
στὸς δρόμους, εἶναι σὰν νὰ μὴν ὑπάρχῃ. Κανένας δὲν
ἐφάνη ἀληθινὸς προστάτης της. Ἀπὸ τὸ λαὸ δὲν εἶναι
καιρὸς νὰ περιμένῃ κανεὶς πολλὰ πράγματα, ἀπὸ τὴν πο-
λιτεία τὸ ἴδιο, μονάχα ὁ τύπος ἤμπορούσε νὰ τὴν προσ-
τατεύσῃ ἂν ἤθελε, αἱ ἐφημερίδες ποῦ δὲν ἀφίνουν νὰ βγῆ
ἕνα βιβλίον, νὰ σταθῆ ἕνα περιοδικὸ, ποῦ θάχε θέσι ἡ φι-
λολογία μας, αὐτὲς ἕνα πράγμα ἔχουν γιὰ σκοπὸ, πῶς θὰ
πουλήσουν περισσότερα φύλλα.

Ἐπάρχουν συντάκται τῶν ἐφημερίδων, οἱ ὅποιοι δείχ-
νουν πῶς ἔχουν καὶ συγγραφικὸ τάλαντο καὶ αὐτοὶ μποροῦν
νὰ συμπονέσουν τὴ φιλολογία μας καὶ νὰ ἐργασθῶν ἴλιγο
καὶ γι' αὐτή.

Ἄλλ' αὐτοὶ εἶναι ἀφοσιωμένοι στὰ πολιτικὰ καὶ
στὴν ἄλλην ὕλην τῆς ἐφημερίδος. Τὸ φιλολογικὸ μέρος
μερικῶν μάλιστα ἐφημερίδων εἶναι στὰ χέρια κατὰ παι-
διῶν, παιδιῶν σὲ ὅλα τους σὲ ἀνατροφή, σὲ γράμματα
καὶ σὲ νοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ λάθος, μερικῶν διευθυντῶν.
Εἶχε δίκην ποῦ ὠνόμασε τὴ δημοσιογραφία μας ρουτίνα
ἀπὸ ἀγανάκτησι καὶ θυμὸ ἕνας ποιητὴς μας, ὁ κ. Πα-
λαμᾶς. Τὸ ἔκαμε ὄχι ἀπὸ κακία του, ἀλλὰ ἀπ' τὴν ἀ-
γάπη ποῦχει στὴν τέχνη καὶ ἀπὸ θυμὸ ὅταν βλέπῃ νὰ
ὀμιλοῦν γι' αὐτὴν με παιδιᾶτικο καὶ ὄλως διόλου πρόστυχο
τρόπο δημοσιογράφοι.

Ὁ τύπος λένε ὠρποπόδισε πλέον στὴν Ἑλλάδα.
Ἐγείνει δύναμις, ἀνάγκη. Καὶ ὁ δημοσιογράφος μπορεῖ
νὰ θεωρηθῆ ἐπάγγελμα με ὄλα του. Κι' ἂν εἶν' ἀλήθεια,

τότε καιρὸς εἶναι πλέον νὰ θεωρήσουν καθήκον τους οἱ
δημοσιογράφοι νὰ ὑποστηρίξουν, νὰ προστατεύσουν τὴν
φιλολογίαν μας, καὶ ὄχι νὰ θεωροῦν τὴν δημοσίευσιν ἀρ-
θρου φιλολογικοῦ, φωνὴ ποῦ δίνεται ἀπὸ χερί σπλαγχνικὸ
στὸν καλλιτέχνη, ἀλλὰ αὐτῶν τῶν ἰδίων ὑποχρέωσι. Και-
ρὸς οἱ διευθυνταὶ τῶν ἐφημερίδων νὰ μὴ ἀφίνουν πα-
ληόπαιδα νὰ μιλᾶν γιὰ τέχνη, ἀλλὰ ἀνθρώπους με
γράμματα καὶ τὸ περισσότερο με συνείδησι καὶ ἀνατροφή,
ποῦ ν' ἀνοίξουν τὰ μάτια τοῦ κοιμισμένου λαοῦ καὶ νὰ
τοῦ δείξουν, πῶς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐξευγενισμό, ἀπὸ
περισσότερο ἀνθρωπισμό, νὰ τοῦ ποῦν πῶς ὅπως ντύνεται
με τὸ τελευταῖο παρισινὸ φρουρίνι καὶ τρώγει μ' εὐφορο-
σύνη τὸ παγωτὸ του, πρέπει καὶ νὰ ὀμιλῆ, νὰ ἀντιλαμ-
βάνεται καὶ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ αἰσθάνεται βαθύτερα
καὶ ἀνθρωπινότερα.

Δὲν θέλουμε νὰ ποῦμε με πόση ἀσυνείδησι, πόση
ἐλαφρότητα, με ποιες συμφωνίες καὶ ὑποχρεώσεις γρά-
φονται καὶ δημοσιεύονται ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ διάφορα
φιλολογικὰ ἄρθρα, Παρατηροῦμε μονάχα ὅτι ἀπ' τὴν
ἀστοργίαν καὶ ἀμεριμνησίαν τοῦ τύπου γιὰ τὴν νεώτερη
φιλολογία μας, ἀπὸ τὴν ὄλως διόλου ἔλλειψιν κριτικοῦ
πνεύματος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τέχνη, εἶναι ἕνας λόγος πε-
ρισσότερο νὰ βγαίνουν στὴ μέση ἕνα σωρὸ ποιητῶν τῆς
ἡμέρας, νὰ τυπώνονται τόμοι ὀλόκληροι γεμάτοι ἀπὸ ἐκ-
τρώματα καὶ ὄχι ποιήματα καὶ νὰ μένουν ἀγνωστοὶ καὶ
παραγκωνισμένοι ἀληθεῖς τεχνίται, γνήσιοι ποιηταὶ.

Ἐμπρὸς λοιπὸν κ. διευθυνταὶ ραπίσατε καὶ διώ-
ξατε τὰ παληόπαιδα, ἀπαγορεύσατέ νὰ βουτοῦν τὴν
πέννα τους γιὰ νὰ γράφουν ἄρρητα ἀθέμιτα, ὅταν πρό-
κειται γιὰ φιλολογικὰ ζητήματα. Ἐμπρὸς, ἐσεῖς φιλότι-
μοι καὶ εὐσυνείδητοι, φωτισμένοι, τοῦ τύπου οἱ στῦλοι, δώ-
σατε τὸ χερί σας τὸ στιβαρὸ στὴ φιλολογία μας, δει-
χθῆτε γι' αὐτὴν με περισσότερὴ ἀυστηρότητα, ἀλλὰ καὶ
με περισσότερὴ ἀγάπη καὶ εἰλικρίνεια!

Χ. Βαρολέντης

Ἡ ΕΡΓΑΣΙΑ

Ἡ ἐργασία, κόρη τῆς Ἀνάγκης καὶ μητέρα τῆς Ἰ-
γείας καὶ τῆς Αὐταρκείας ἐξοῦσε με τὰς δύο θυγατέρας
της εἰς τὸ μικρὸ της ὑποστατικόν, εἰς τὴν ῥαχιν ἑνὸς
λόφου, μακρὰν, πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὴν μεγάλην πόλιν.

Ἡ μητέρα καὶ αἱ θυγατέρες δὲν εἶχαν καμμίαν σχέ-
σιν με τοὺς μεγάλους καὶ δὲν εὕρισκον εὐχαρίστησιν νὰ
κάμουν ἄλλην συνεργασίαν παρὰ με τοὺς χωρικοὺς, τοὺς
γειτόνας των.

Ἄλλὰ ἐπεθύμησαν κάποτε νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ γνωρί-
σουν τὸν κόσμον καὶ δι' αὐτὸ ἄφησαν τοὺς συντρόφους
των καὶ τὴν κατοικίαν των καὶ ἀπεράσισαν νὰ ταξιδε-
ύσων.

Ἐξέκίνησε λοιπὸν καὶ ἐπῆρε τὸν δρόμον ἡ Ἐργασία,
σοβαρὰ καὶ εὐγενική, κρατοῦσα τὴν Ἰγείαν ἀπὸ τὸ δεξιὸ
χερὶ καὶ τὴν Αὐταρκείαν ἀπὸ τὸ ἀριστερόν.

Ἡ Ἰγεία με τὴν γελαστὴν κουβένταν της καὶ τὰ
φαιδρά καὶ ἀνοιχτόκαρδα τραγοῦδια ἀνεκουφίζε τῆς μη-
τέρας της τὰ βήματα, ἐνῶ με τὴν αἰωνίαν καλὴν της
διάθεσιν ἔδιδε περισσοτέραν ζωηρότητα εἰς τὰ γέλοια
τῆς ἀδελφῆς της.

Καὶ ἔτσι ἐταξείδευσαν καὶ ἐπέρασαν βουνὰ καὶ δάση,
χωριά καὶ πολιτείας, ἕως ὅτου ἔφθασαν εἰς τὴν μεγάλην
πόλιν, τὴν πρωτεύουσαν τοῦ βασιλείου,

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς με-
γάλης πολιτείας, ἐσταμάτησεν ἡ μητέρα καὶ ἐξώρισε
τὰς θυγατέρας της νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ κοντὰ
της, νὰ μείνουν πάντοτε εἰς τὸ πλευρὸν της.

— Διότι, εἶπε, ὁ Ζεὺς ἔδωκε διαταγὴν καὶ ὤρισε
νὰ γαθοῦμε καὶ αἱ τρεῖς, ἂν χωρίσωμεν καὶ πάρῃ ἄλ-
λον δρόμον καὶ ἄλλον ἢ ἄλλη.

Ἄλλὰ ἡ Ἰγεία ἦτο τόσο πεταχτὴ καὶ ἐλαφρόμυα-
λη, ὥστε ἐλησμόνησε τὰς συμβουλὰς τῆς Ἐργασίας. Ἐ-
πίασε σχέσεις με μίαν κακὴν φιληνάδαν, με τὴν Ἀκρά-
τειαν, ἡ ὅποια τὴν ἐξελόγισε. Καὶ κατήντησεν ἡ Ἰ-
γεία νὰ μαρανθῆ ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰς ἀσθενείας καὶ
νὰ πεθάνῃ.

Ἡ Αὐταρκεία, ὅταν ἔχασε τὴν ἀδελφὴν της, ἔχασε
καὶ τὸν δρόμον της καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ μαρμάρينو πα-
λάτι τῆς μάγισσας τῆς Ὀκνηρίας, ἡ ὅποια τὴν ἀλυσό-
δεσε, — καὶ κανεὶς πλέον δὲν ἔμαθε τί ἀπέγεινεν ἡ δυ-
στυχημένη κόρη.

Καὶ ἡ μάνα των ἡ Ἐργασία, ἡ ὅποια δὲν εὕρισε
πλέον οὔτε χαρὰν οὔτε εὐχαρίστησιν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν
χωρὶς τὰς θυγατέρας, ἐγύριζε βουνὰ καὶ πολιτείας, χωριά
καὶ λαγκάδια, καὶ ἐρωτοῦσε νὰ τὰς εὕρῃ, ἀλλὰ τὴν ἔπιασε
στὴν ἐρημιὰ ὁ ληστής ὁ Κόπος καὶ τὴν ἐθανάτωσεν ἄ-
δικα τῶν ἀδικῶν.

(Ἀλληγορικὴ παράδοσις.)

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΑ ΗΤΟΙ ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΙΔΩΣ

Κένταγε κι' ὠριοκένταγε ἡ λυγερὴ Χρυσάϊδω
Ψηλὰ σὲ σπῖτια τρίπατα καὶ γυάλινον ἐξώστη
Κι' ἀπάνω στὰ κεντίδια της, στὰ ὠριοζομπλιάσματά της
Γλυκὰ τραγοῦδια ἔλεγε, τραγοῦδια τῆς ἀγάπης,
Με μιά φωνὴ χαρμώσυνη, σὰν ἀπ' ἀγγέλου στόμα.

Κένταγε κι' ὠριοκένταγε μεταξωτὸ μαντήλι,
Ποῦ ἦταν ψιλὸ καὶ διάφανο, σὰ φεγγαριοῦ ἀχτίδα,
Κι' εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ ἡλιοῦ, καὶ τοῦ χιονιοῦ τὸ χρῶμα,
Μαντήλι μοσκομάντηλο, μαντήλι τῆς ἀγάπης,
Ποῦ θᾶδινε τοῦ Κωνσταντῆ, τ' ἀραβωνιαστικοῦ της,
Τῆ μέρα, ποῦ θὰ φέρεγαν τὰ τίμια τους στεφάνια
Καὶ θὰ τοὺς βλόγαε ὁ παπᾶς, με τὸ δεξιὸ του χερὶ,
Μπρὸς τὸ Βαγγέλιο τ' ἄγιο, καὶ μπρὸς στὴν Παναγία,
Καὶ στὸν ἀφέντη τὸ Χριστὸ, καὶ σ' ὄλους τοὺς ἁγίους.

Κένταγε κι' ὠριοκένταγε ἡ λυγερὴ Χρυσάϊδω
Τ' ὠριο μαντήλι τοῦ γαμπροῦ, τοῦ γάμου τὸ κανίσι,
Μ' ὀλόχρυσες, κι' ὀλόχρυσες κλωστές, καὶ μεταξένιες,
Ποῦ εἶχαν τῶσα χρώματα, ὅσα ἔχουν τὰ λουλούδια
Τῶν λειθαδιῶν τὴν ἀνοιξή, τὸ Μῆν, τὸ καλοκαίρι.
Κένταγε κι' ὠριοκένταγε ἡ λυγερὴ Χρυσάϊδω
Στὴν μιά τὴν ἄκρη τὸ Σταυρὸ, στὴν ἄλλη τὸ Βαγγέλιο,
Κι' ἀπὸ τὸ δυὸ ἀνάμεσα Χριστὸ καὶ Παναγία
Κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ Χριστὸ, κι' ἀπὸ τὴν Παναγία
Γάμου στεφάνια ὀλόχρυσά, μ' ἕνα σταυρὸ καθένα,
Ποῦχαν σὲ κάθε βελονιά σπειρὶ μαργαριτάρι,
Καὶ γύρω-γύρω στοὺς σταυροὺς τῶν στεφανίων πετοῦσαν
Χίλια ἀγγελούδια φτερωτὰ, βαστώντας τὸ καθένα

Με τὸ δεξιὸ τὸ χερὶ του, κι' ἕνα χρυσὸ στεφάνι,
Κι' ἀνάμεσα στὰ χαρωπὰ τοῦ γάμου τὰ στεφάνια
Δυὸ δαχτυλίδια ὀλόλαμπρα, με ζαφειρένιες πέτρες,
Καὶ μες στὲς πέτρες ἔλαμπαν, ἀγκαλιαστὰ με χάρη,
Ὁ ἥλιος ὁ χρυσάχτιδος, καὶ τὸ λαμπρὸ φεγγάρι.

Κένταγε κι' ὠριοκένταγε ἡ λυγερὴ Χρυσάϊδω
Δυὸ ἄσπρα σπῖτια τρίπατα, μ' αὐλές, καὶ με παραύλια,
Με τοίχους μαρμαρόχτιστους, με μαρμαρένιες σκάλες,
Καὶ παραθύρια με γυαλιά, καὶ γυάλινους ἐξώστες,
Τῶνα στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, τ' ἄλλο στῆς Παναγίας.
Τὸ πρῶτο ἦταν τοῦ γαμπροῦ, τὸ δεύτερο τῆς νύφης,
Γεμάτα κόσμο καὶ τὰ δυὸ, κι' ἀπὸ χαρὰ γεμάτα,
Καὶ στὲς πλατύχωρες αὐλὲς χοροὺς καὶ πανηγύρια,
Καὶ ψησταρίες μ' ἀμέτρητα κριάρια σουβλισμένα,
Κι' ἀπὸ τὰ δυὸ ἀνάμεσα, τ' ἀγαπημένα σπῖτια,
Κένταγε γάμο ἀρχοντικό, με γίλιους καλεσμένους,
Με χρυσοφόροτο νουνό, σὲ μούλα καθαλλάρη,
Με φλάμπουρο καὶ με βιολιά, καὶ με γαμπρὸ καὶ νύφη.
Παραμπροστά εἶν' ὁ γαμπρὸς καὶ παραπίσω ἡ νύφη
Καὶ πλιὸ μπροστά τὸ φλάμπουρο, σταυροστεφανωμένο
Γαλάζιο, καταγάλαζιο, μ' ἄσπρο σταυρὸ στὴ μέση
Καὶ μες στὸν ἄσπρο τὸ σταυρὸ, ὁ Ἄτ-Γιῶργης καθαλλάρης
Με σιδηρόφαρο ἄλογο, κι' ὀλόαγγυρο κοντάρι.

Κένταγε κι' ὠριοκένταγε ἡ λυγερὴ Χρυσάϊδω
Τὸν ὀλοστρόγγυλο οὐρανὸ, τὸν ἀστροστολισμένο,
Καὶ κάτω ἀπὸ τ' οὐρανοῦ τὴ διάπλατη τὴ σκέπη
Χειροπιασμένες δυὸ ἀδερφές, τὴν Μέρα καὶ τὴ Νύχτα.
Ἡ μιά ἦταν ἄσπρη ἐξέασπρη, καὶ φόραγε χιονάτα,
Κι' εἶχε τὸν ἥλιο πρόσωπο, καὶ μάτια της τὸ φῶς του.
Ἡ ἄλλη ἦταν σκοτεινὴ, κι' ὀλόμαυρα ντυμένη,
Με τὸ φεγγάρι πρόσωπο, κι' ἀστέρينو στεφάνι,
Καὶ στὴν κορφή σὲ μέτωπο, στοῦ στεφανιοῦ τὴ σμίξη,
Ὁ ὀλόλαμπρος αὐγερινὸς τὴ λάμψη του σκορποῦσε.
Κι' ἀνάμεσα στὲς δυὸ ἀδερφές, τὲς πολυαγαπημένες,
Ἡλιοβασίλεμα χρυσὸ, καὶ συννεφοχτισμένο,
Ἄπλόνονταν ὀλόλαμπρο, σὰ χρυσαφένια λίμνη.

Κένταγε κι' ὀλοτρόγυρα στὴ Μέρα καὶ τὴ Νύχτα,
Τὲς τέσσερες τὲς ἐποχές, τὲς τέσσερες τὲς ὥρες:
Τὴν ἀνοιξή τὴ ὀροσερή, τῶν λουλουδιῶν τὴ μάνα
Ντυμένη φόρεμα λαμπρὸ, λουλουδοστολισμένο,
Τὸ καλοκαίρι τὸ χρυσὸ, τὸ ἡλιοφλογισμένο,
Τὸν κίτρινο χιονόπυρο, με τὰ γλυκὰ σταφύλια.
Καὶ τὸ χειμῶνα τὸν ψυχρὸ με τ' ἄσπρα του τὰ γένεια.
Κι' ὀλόγυρα στὲς ἐποχές, κι' ὀλόγυρα στὲς ὥρες,
Ἡλιολαμπές καὶ συννεφιές, βροχές, χαλάζια, χιόνια,
Καὶ μες στὰ μαῦρα σύννεφα, κόκκιν' ἀστροπελέκια
Σὰ φεῖδια ὀλοφώτεινα, βαθυὰ νὰ τ' αὐλακόνουν.

Κένταγε κι' ὠριοκένταγε ἡ λυγερὴ Χρυσάϊδω,
Κένταγε λίμνη τρίσβαθη σὲ ριζοβούνια δίπλα,
Με τὰ νερὰ κατάργυρα, με τὰ νερὰ γαλάζια,
Κι' ἀπάνω της νὰ τρέχουνε βαρκούλες, σὰ δελφίνια,
Ἄλλες με κάτασπρα πανιά, ἄγέρα φουσκωμένα
Κι' ἄλλες μ' ὀλόαγγυρα κουπιὰ τὰ κύματα νὰ δέρνουν
Καὶ μες στῆς λίμνης τὰ νερὰ γλυκὰ καθρεφτιζόνταν
Χωριά, βρυσούλες, πρόβατα, λόγγοι, βουνὰ καὶ κάμποι,
Κοπάδια γιδοπρόβατα καὶ λακινιές κι' ἀγέλες
Καὶ σὲ μίαν ἄκρη ἀπλόνονταν πανώρια πολιτεία
Με σπῖτια μαρμαρόχτιστα, καὶ κάστρο ἄρματωμένο.

Κένταγε κι' ὠριοκένταγε ἡ λυγερὴ Χρυσάϊδω,

Κένταγε θάλασσα πλατειά, βαθύμακρα λιμάνια.
 Ἀκρογιαλιές πεντάμορφες, νησιά χαριτωμένα.
 Αὐλάκοναν τὴ θάλασσα, τὴν κυματαφρισμένη,
 Κάθε λογῆς πλεούμενα, κάθε λογῆς καράβια,
 Κι' ἔτρεχαν ἄλλα, μὲ φωτιά, κι' ἄλλα μὲ τὸν ἄγέρα
 Κι' ἄλλα ἔδγαιναν κι' ἄλλα ἔμπαιναν σ' εὐρύχωρα λιμάνια,
 Πετούσαν ἀπὸ πάνω τους, οἱ πεινασμένοι γλάροι
 Καὶ σπούσαν στὲς ἀκρογιαλιές τὰ κύματα ἀφρισμένα.

Κένταγε κι' ὠριοκένταγε ἡ λυγερὴ Χρυσάϊδω,
 Κένταγε κάμπο διάπλατο, λουλουδιασμένον κάμπο.
 Μ' ἀμέτρητα ἄνθη χαρωπά, μ' ἀμέτρητα λουδοῦδια,
 Ποῦ μίλωναν τὰ χρώματα, καὶ γένονταν κομμάτια,
 Τὸ ἄσπρο μὲ τὸ πράσινο, τὸ κίτρινο μὲ τ' ἄσπρο,
 Τὸ θαλασσὶ μὲ τὸ λιλό, τὸ κόκκινο μὲ ὄλα,
 Κι' οἱ παπαρούνες οἱ γλυκειὲς οἱ κοκκινισκουφάτες,
 Ἀπλόνονταν περίφανες βασιλισσες τοῦ κάμπου.
 Ἐδῶ κι' ἐκεῖ σποραδικά, στὸν μυρωμένον κάμπο,
 Κένταγε ὠμορφα χωριά, χωριά καὶ χωριαδάκια,
 Μὲ περιβόλια, μὲ νερά, μὲ δέντρα καὶ μὲ μάντρες,
 Καὶ γύρω-γύρω στὰ χωριά ἀμπέλια καὶ χωράφια,
 Χωράφια μὲ γεννήματα, πυκνά καὶ μεστωμένα,
 Κι' ἀμπέλια χοντροκούτσουρα, πλατύφυλλα γεμάτα,
 Καὶ γύρω-γύρω πλοκαριές παλούρια,
 Γεμάτες δέντρα, καὶ μηλιές στὰ μῆλα φορωμένες.
 Κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χωριά καὶ τὰ καλὰ χωράφια
 Βοσκοῦνε γιδοπρόβατα, καὶ βώδια καὶ φοράδια,
 Καὶ κόσμος πηγαινέρονται, κι' ἐργάζονται μὲ ζέση,
 Ἄλλοι στ' ἀμπέλια τὰ ξανθὰ κι' ἄλλοι μὲς στὰ χωράφια,
 Καὶ κάπου-κάπου φαίνονται γυναῖκες νὰ λευκαίνουν,
 Μ' ἄσπρα ποδάρια ὀλόγυμνα, μὲς στὸ νερὸ χωμένα,
 Καὶ κοπελιές πανέμορφες στὲς ράχες νὰ χορεύουν.
 Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χωριά, στὴ μέση ἀπὸ τὸν κάμπο,
 Κένταγε μ' ἀργυρόκλωνα ἔν' ἀργυρὸ ποτάμι,
 Μ' αὐλάκια μὲ παραύλακα καὶ μὲ πολλὰ γεφύρια,
 Μὲ καταρράχτες ὑψηλοῦς, ποῦ πέφτουν ἀφρισμένοι,
 Σὲ μύλους, σὲ νεροτριβιές, καὶ σὲ πολλὰ μαντάνια,
 Κι' ἀπόδιπλα τοῦ ποταμοῦ, κατὰ σειρά, στοὺς ὄχτους
 Κένταγε δέντρα πράσινα, ἱτιές, πλατάνια, λεῦκες,
 Κι' ἀπάνω στὰ κλωνάρια τους ἢ στέκονται ἢ πετοῦνε
 Χίλιον λογιῶν πετούμενα, χίλιον λογιῶν πουλλάκια,
 Καὶ σὲ μιὰν ἄκρη ξέμακρη, σὲ μιὰ τοῦ κάμπου ἄκρη
 Κένταγε ἔν' ὠμορφο βουνό, ποῦναι ψηλὸ καὶ μέγα,
 Πῶχει σαράντα δυὸ κορφές, κι' ἐξήντα δυὸ βρυσοῦλες,
 Κάθε κορφὴ καὶ φλάμπουρο, κάθε καὶ βρύση κλέφτης,
 Καὶ τὴν ψηλότερη κορφή, τοῦ Ἄϊ-Ἡλιῶ τῆ ράχη,
 Μὲ χιόνια σαραντάπηχα αἰώνια σκεπασμένη.
 Κένταγε τὸ ψηλὸ βουνό, τὸ κλεφταγαπημένο,
 Κι' ἔθανε ἀντάρα στὴν κορφή, καὶ καταχνιά στὴ ρίζα
 Καὶ μὲς στὴ μέση πρόβατα, καὶ μὲς στὴ μέση γίδια,
 Ποῦ βόσκαγαν περίγχαρ σὲ λόγγους καὶ λειβάδια.
 Κι' ἀνάμεσα στὰ πρόβατα, κι' ἀνάμεσα στὰ γίδια
 Κένταγε ἄξιους πιστικούς μὲ τὰ σκυλιά τους γύρω,
 Κι' ἕναν πανῶριο πιστικό, σὲ ρίζα γεροπέκου
 Νὰ κάθεται καὶ νὰ λαλάη γλυκώφωρη φλογέρα.

Καὶ τέλειονε τὸ κέντημα ἡ λυγερὴ Χρυσάϊδω
 Κεντῶντας πόλη κάτασπρη, κοντὰ σ' ἕνα ἀκρογιαλί,
 Μὲ μάρμαρα πελεκητά, καὶ χρυσοσκαλισμένα,
 Πῶχει τοὺς δρόμους ἀνοιχτούς, καὶ σπίτια σὰν παλάτια,
 Καὶ στὴν κορφὴ πανέμορφο βασιλικὸ παλάτι,
 Ποῦ ἔχει μέσα βασιλιῶ, κι' ἀπανωθὶ σημαία,
 Σημαία καταγάλαζα, μ' ἄσπρο σταυρὸ στὴ μέση,

Κι' ἀντίκρη ἀπὸ τοῦ βασιλιῶ, τὸ κάτασπρο παλάτι,
 ἔντησε βράχο ἔνδοξο, περίφανο, μεγάλο,
 Ἀπὸ τὸν ἥλιο κόκκινο, ἀπὸ τὸ χρόνο ἐρείπιο
 Κι' ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ τὸν θεῖο Παρθενῶνα,
 Μὲ τὸ σπασμένο τοῦ κορμί, τὲς σκορπισμένες πέτρες,
 Τῆς Τέχνης ἄγιο λείψανο, τῆς Τέχνης ἄγιο βῆμα,
 Προσκυνητῆρι ἔνδοξο τοῦ κόσμου πέρα-πέρα,
 Κι' ἐμπρός του τὸν πολιτισμὸν στὰ γόνατα γυρμένο
 Νὰ σκύβῃ τὸ κεφάλι του, καὶ νὰ τὸν προσκυνῇ.

Κι' ἐκεῖ ποῦ ὠριοκένταγε ἡ λυγερὴ Χρυσάϊδω
 Νὰ σου! καὶ μπαίνῃ ὁ Κωσταντῆς μὲ τ' ἄρματα ζωσμένους
 —«Καλὴ σου μέρα Λυγερή!»—«Καλῶς τὰ δύο μου μάτια!»
 —«Τί νᾶν αὐτὸ τὸ κέντημα;»—«Τοῦ γάμου τὸ κανίσακι,
 »Ποῦ θὰ σοῦ δώσω, Κωσταντῆ, κι' ἀραβωνιαστικέ μου
 »Τὴν κυριακὴ τοῦ γάμου μας, τὴν ἄγια ἐκεῖνη μέρα,
 »Ποῦ θὰ μᾶς βάλῃ ὁ παπᾶς τὰ τίμια μας στεφάνια,
 »Μπρὸς στὸ Βαγγέλιο τ' ἄγιο καὶ μπρὸς στὴν Παναγία,
 »Καὶ στὸν ἀφέντη τὸ Χριστό, καὶ σ' ὄλους τοὺς ἁγίους
 »... Πές μου, σ' ἄρσει, Κωσταντῆ, κι' ἀραβωνιαστικέ μου;
 »Σ' ἄρσει τὸ μαντήλι μου, τ' ὠμορφοζομπλιασμένο;
 »Μαρτύρους βάνω τὸν Θεό, Χριστό καὶ Παναγία,
 »Καὶ τοὺς ἀγγέλους τ' Οὐρανοῦ, καὶ ὄλους τοὺς ἁγίους,
 (ἀκολουθεῖ) **Χ. Χριστοβαδίστης.**

ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΣΩΜΑ

Ὁ Ἄνθρωπος ὁ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ — ἦτοι ἡ ψυχὴ —
 κινεῖ πάντοτε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἐκπληξίν ἡμῶν.
 Εἶναι ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ τὸν ἴδωμεν. Δὲν ἀνα-
 καλύπτεται διὰ τῆς σμίλης τοῦ χειρουργοῦ, ἥτις ἀνατέ-
 μνει καὶ φέρει εἰς φῶς πᾶν κεκρυμμένον μέλος τοῦ ἀν-
 θρωπίνου σώματος, ἀλλ' ἐν τούτοις εἶναι ἐκεῖ. Ἡγά-
 πησα τρυφερῶς τὸν φίλον μου πρὸ ἐτῶν πολλῶν, συνέ-
 φηγον καὶ συνέζησα μετ' αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μου,
 ἔκλαυσα καὶ ἐγέλασα μαζί του, ἀλλὰ τότε μόνον θὰ τὸν
 ἴδω καὶ τότε μόνον θὰ τὸν γνωρίσω καλῶς, ὅταν αὐτὸς
 καὶ ἐγὼ ἐγκαταλείψωμεν τὰ φθαρτὰ ταῦτα σκηνώματα,
 ἅτινα ἀποκαλοῦνται σώματα. καὶ ὅταν τὰ πνεύματά
 μας ἦγον αἱ ψυχαὶ μας συναντηθῶν εἰς ἄλλας σφαίρας
 ὑπερκοσμίου.

Ὁ ἐσωτερικὸς οὗτος ἄνθρωπος — ἡ ψυχὴ — συνδέεται
 στενῶς μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ — τοῦ σώματος — ἀλλὰ δὲν
 εἶναι ὁμοιοί. Ἐξαρτῶνται παρ' ἀλλήλων, ἀλλ' εἶναι
 ταυτοχρόνως καὶ ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων. Παρητήρησα ὅτι
 ὅταν ὁ ἐξωτερικὸς ἄνθρωπος διατελῇ εἰς ἀνώμαλον κα-
 τάστασιν, συμπάσχει μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ ἐσωτερικὸς. Εἶ-
 ναι ὡσάν τὸ βιολί τὸ κακῶς κουρδισμένον, μὲ τὸ ὅποσον
 ὁ καλλιτέχνης δὲν δύναται παρὰ νὰ κάμνῃ παραφωνίας.
 Τὸ βιολί καὶ ὁ παίκτης ἐξαρτῶνται στενῶς μεταξύ των
 καὶ οὗτε τὸ πρῶτον οὗτε ὁ δεύτερος ἠμποροῦν νὰ παρα-
 γάγουν χωριστὰ μουσικὴν, ἀλλ' ὁ καλλιτέχνης καὶ τὸ
 βιολί δὲν εἶναι ἕν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Τὸ ἕν εἶναι τὸ
 σῶμα τὸ ἄψυχον, τὸ παθητικόν, τὸ ἄνευ αὐτενεργείας
 καὶ αὐτοβουλίας, — ὁ ἄλλος ἡ χεῖρ ἡ κινούσα, ὁ μοχλὸς
 ὁ δίδων τὴν ζωὴν, ἡ ψυχὴ ἡ ἐμπνεύουσα. Ἐκ τοῦ συν-
 δυασμοῦ δὲ ἀλλήλων παράγεται κατὰ τι ὄντως οὐράνιον,
 ἡ μουσικὴ. Οὕτω καὶ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ σώματος καὶ
 ψυχῆς παράγεται κατὰ τι ὄντως τεράστιον καὶ ἐκπλη-
 κτικόν, — ἡ ζωὴ.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ συνταράσσεται
 ὑπὸ θυμοῦ, τὸ αἷμα τοῦ σώματος ἀνέρχεται καὶ κατα-
 πλημμυρεῖ τὴν μορφήν ἢ ἀποσύρεται ὀλοσχερῶς ἐκ ταύ-
 τας. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ εἰπουν τὰ χεῖλη τί συμβαί-
 νει εἰς τὴν καρδίαν, διότι πᾶν αἶσθημα ἀποτυπύεται
 καθαρῶς ἐπὶ τῆς μορφῆς, μὲ τὴν διαύγειαν ἐκεῖνην μὲ
 τὴν ὁποῖαν ὁ καλλιτέχνης ἀποτυποῖ ἐπὶ τοῦ πίνακος ἕν
 τοπίον. Ἄλλ' ὁ πίναξ καὶ ὁ καλλιτέχνης δὲν εἶνε ἕν καὶ
 τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο πρᾶγμα τὸ
 ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὅπερ ἀποκαλοῦμεν «ἐκ-
 φρασίαν», εἶνε ἀπλῶς μία ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσις ἐσωτερι-
 κῆς συγκινήσεως. Εἶνε τὸ πνεῦμα τὸ φεγγοβολοῦν καὶ
 ἀπαστράπτον διὰ μέσου τοῦ σώματος, ὅπως τὸ φῶς τὸ
 ἐν τῷ φανῷ λάμπει διὰ μέσου τῆς ἐρυθρᾶς ὑέλου, ἀλλὰ
 τὸ πρόσωπον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀποτυπύεται ἡ ἐκφρασις καὶ
 ἡ ψυχὴ ἢ παράγουσα ταύτην δὲν εἶνε ἕν καὶ τὸ αὐτό.

Ἡ ἀμοιβαία αὕτη ἀλληλεπίδρασις τοῦ σώματος καὶ
 τῆς ψυχῆς ἦγαγε μερικὸς εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οὐδέ-
 ποτε δύναται νὰ χωρισθῶν ἀλλήλων καὶ ὅτι μετὰ θά-
 νατον ὑφίστανται τὴν αὐτὴν τύχην. Δὲν βλέπω ἐν τού-
 τοις διὰ ποῖον λόγον εἶνε ἀδύνατον εἰς ἕνα ἄνθρωπον,
 διαμένοντα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς ἕνα παλαιὸν ἐτοιμόρρο-
 πον σπῆτι, νὰ παραλάβῃ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀπειλεῖ-
 ται ἢ ὀριστικῆ πτώσει ὄλα τὰ ἐπιπλά του καὶ τὰ πράγ-
 ματά του καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ καθῆσθαι εἰς ἄλλο σπῆτι, καλ-
 λίτερον καὶ στερεώτερον.

Δυνατὸν ν' ἀγαπᾷ τὸ σπῆτι ἐκεῖνο τὸ παλαιὸν εἰς
 τὸ ὅποσον ἀνετράφη καὶ ἔζησεν, ὅπου ἐγνώρισεν τὴν εὐ-
 τυλίαν καὶ τὴν δυστυλίαν, καὶ δυνατὸν νὰ τὸ θεωρῇ ἀνα-
 πόσπαστον μέρος ἑαυτοῦ. Ἡ ζωὴ τὴν ὁποῖαν διήγαγεν
 ὑπὸ τὴν στέγην του συνδέεται μὲ τὸσας ἀναμνήσεις, ὡστε
 ἄλλος δριμύ συστέλλει τὴν καρδίαν του εἰς τὴν ἰδέαν τῆς
 ἐγκαταλείψεώς του καὶ νομίζει ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ
 εὕρῃ κατοικίαν τόσον εὐμορφη καὶ τόσον καλὴν ὅταν
 ὁμως τὸ ἐπιβάλῃ ἡ ἀνάγκη, θὰ διασκελίσῃ τὸ κατώφλιόν
 του καὶ θὰ ὑπάγῃ ὅπου αἱ περιστάσεις τοῦ βίου τὸν
 ὀδηγοῦν.

Ἀλλὰ τώρα ἡ ψυχὴ αὕτη τί εἶνε; Τίς θέλει ἀπο-
 ρήσει ἂν εἶπω ὅτι εἶνε μέρος ἀποσπασθὲν παρ' Ἐκεινοῦ,
 τὸν ὅποσον λατρεύω ὡς Θεόν, μέρος τὸ ὅποσον διὰ λό-
 γους ἀποχωρῶντας εὐρίσκειται ἤδη μακρὰν ἐξ Αὐτοῦ καὶ
 τὸ ὅποσον διὰ μέσου τῶν ἀγώνων τῆς ζωῆς ἐπιστρέφει
 βραδέως ἐκ νέου πρὸς Ἐκεῖνον, ὅπως εὐρεθῆ πάλιν παρὰ
 τὸ πλευρόν του ἐν τοῖς οὐρανοῖς; Ὁ Θεὸς μὲ ἔπλασεν
 ἄρα αἱ σκέψεις του, ἡ δύναμις του, ἡ ἀγάπη του ἐκδη-
 λοῦνται εἰς ὅλην τὴν ὑπαρξίν μου. Διὰ λόγους ἀνεξηγή-
 τους ἐφωρίσθην ἐξ Αὐτοῦ, ἀλλ' ἀνήκω καθ' ὀλοκληρίαν
 εἰς Αὐτόν· καὶ Αὐτὸς ἀνήκει καθ' ὀλοκληρίαν εἰς ἐμέ.
 Ὅ,τι ἀποκαλῶ θρησκείαν, οὐδὲν ἄλλο εἶνε εἰμὴ ἡ ἀπο-
 κάλυψις τοῦ τρόπου, καθ' ὃν δύναμαι νὰ προσεγγίσω
 στενότερον εἰς Αὐτόν καὶ νὰ διατηρήσω στενότερας μετ'
 Αὐτοῦ σχέσεις, ἐκπληρῶν οὕτω τὸν προορισμὸν μου. Δὲν
 περᾶ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποῖαν νὰ μὴ αἰσθανθῶ ὅτι ἔλ-
 κομαι πρὸς Αὐτόν, ὅπως ὁ σίδηρος πρὸς τὸν μαγνήτην.
 Τὴν ψυχὴν μου διαθερμαίνει πόθος ὅπως ἐνώθω μετ' Αὐ-
 τοῦ, καὶ αἱ τύψεις τὰς ὁποῖας αἰσθάνομαι διὰ τὰς κακὰς
 πράξεις μου οὐδὲν ἄλλο εἶνε εἰμὴ εἰδὸς τι νοσταλγίας,
 μίψ συναίσθησις ἀλγινή, διότι δὲν εἶμαι ὅ,τι ὄφειλον νὰ
 εἶμαι.

Εἶδα πῦρ ὑποδόσκον εἰς τὴν ψυχρὰν τέφραν μιᾶς
 ἐστίας καὶ εἶδα μιᾶν ψυχὴν εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν.
 Ἀφαιρέσατε τὴν τέφραν ἀπὸ τὴν ἐστίαν, θέσατε νέα

κάρβουνα, ἀποφράξατε τὴν καπνοδόχον καὶ θὰ ἴδητε
 κατὰ θαυμαστόν. Αἱ φλόγες θὰ περιλείξουν τὴν καύσιμον
 ὕλην καὶ μετ' ὀλίγον ἢ οἰκία θὰ πληρωθῇ ἀπὸ εὐχάρι-
 στον θάλπος. Μέχρις ἐκεῖνης τῆς στιγμῆς ἐπάσχετε ὑπὸ
 τοῦ φύχους καὶ ἦσαν παγωμένα καὶ νεκρὰ τὰ μέλη σας,
 ἀλλὰ τὸ αἷμα μετ' ὀλίγον κυκλοφορεῖ ζωηρῶς εἰς τὰς
 φλέβας σας καὶ ἡ ὑπαρξις ὑμῶν ὀλόκληρος πάλ्लεται ἐκ
 νέας ζωῆς.

Οὕτω συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ψυχὴν. Εἶνε ψυχρὰ καὶ
 παγωμένη ἕνεκα τῆς ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ. Ἐδώσαμεν
 ὅλην τὴν προσοχὴν μας εἰς τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ, καὶ τὸ
 πῦρ ἐσβέσθη. Ἡ ζωὴ εἶνε πένθιμος καὶ τὸ μέλλον εἶνε
 ἀμφίβολον. Ἀφαιρέσατε τὴν ψυχρὰν τέφραν τῆς ἀμφι-
 βολίας, δώσατε πίστιν εἰς τὴν Αἰώνιαν Ἀγάπην, ἐρευ-
 νάτε τὴν θέλησιν Ἐκεινοῦ καὶ ἐκπληροῦτε αὐτήν, καὶ
 τότε θὰ φωτισθῆτε ἀπὸ οὐρανίους ἀποκαλύψεις, θὰ εἰσθε
 εὐδαίμονες, ἤρεμοι, ἀγαθοί, ἡλιόλουστοι, παιδιὰ κατὰ
 τὴν καρδίαν καὶ γίγαντες κατὰ τὴν ἐργασίαν σας.

Ὁ Χριστὸς ἐνεπλήσθη μὲ τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ.
 Δὲν ἐγνώριζε τίποτε ἄλλο. Διὰ τοῦτο εἰπεί τὸς τυ-
 φλοῦς βλέπειν καὶ ἀνίστα τοὺς κροῦτος. Ἐβάδιζεν εἰς τὸ
 φῶς καὶ ὅταν ἀκόμη ἔκαμνε σκότος, διότι τὸ φῶς ὑπῆρ-
 χεν ἐν Αὐτῷ. Ἡ παντοδυναμία οὐδέποτε ὑπῆρξε τόσον
 ἀσφαλῆς εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου, εἰμὴ ἀπὸ τῆς
 στιγμῆς καθ' ἣν οὗτος ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον. Ὁ Χριστὸς
 ἦτο Ἀδελφός μας καὶ δεῖξας εἰς ἡμᾶς τί δυνάμεθα νὰ
 γίνωμεν, ὅταν ἔχωμεν πίστιν, ὑπῆρξεν ὡσαύτως Σω-
 τῆρ μας.

Θεολόγος

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἔθιμα Συνῶν

Ἡ Κίνα εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῶν παραδοξοτήτων,
 δῆλ. ἐθίμων ὄλων ἐναντίον πρὸς τὰ ἐθίμα τῶν πεπολιτισμένων
 Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν. Οἱ Κινέζοι φοροῦσι λευκὰ ἐνδύματα εἰς
 ἔνδειξιν πένθους, ἐπιβαίνουνσι τοῦ ἵππου διὰ δεξιᾶς πλευρᾶς, ἄρ-
 χονται τοῦ δείπνου τῶν διὰ τῶν τραγημάτων καὶ καταλήγουσι
 διὰ τῆς σούπας κτλ. Ἡθέλωμεν παυλολογῆσαι ἐὰν συνεπληροῦμεν
 τὴν σειράν αὐτῶν τῶν ἀντιθέσεων, ἀλλ' ἐν Συρικῇ ὑφίσταται
 ἔθιμον τι σχεδὸν ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς ὑπερβαίνει δὲ πᾶν ὅ,τι δύ-
 ναταί τις νὰ φαντασθῇ καὶ προσφάτως παρατηρηθὲν ὑπὸ τίνος ἰ-
 εραποστόλου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Σανσῦ. Τὸ ἔθιμον τοῦτο εἶνε
 ὁ γάμος τῶν νεκρῶν. Ὅταν ἀνὴρ τις ἀποθάνῃ πρὶν συνομολο-
 γῆσαι γάμου προξενεῖ μεγίστην θλίψιν εἰς τὴν οἰκογένειαν, ἥτις
 φοβεῖται ὑπαρξίν ὀδυνηρὰν διὰ τὸν μακαρίτην ἐν τῇ ἄλλῃ ζωῇ.
 Τότε καταγίνονται εἰς τὴν ἀναζητήσιν προσφάτως θανούσης γυ-
 ναικῆς καὶ τὴν μεταφέρουσιν ἐν τῷ οἴκῳ διὰ νὰ προβῶσιν εἰς
 συζυγικὴν ἔνωσιν τῶν δύο πτωμάτων χωρὶς νὰ λησμονήσωσιν
 προκαταβολικῶς τὴν τελετὴν τῶν ἀραβῶνων. Ἐπειτα θέτουσι
 τοὺς ἀψύχους νεκροῦς εἰς τὸ αὐτὸ φέρετρον καὶ μεταφέρουσιν
 αὐτὴν τὴν νεκρικὴν συζυγικὴν κλίνην εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου πα-
 ραμένη ἀορίστως ἐκτεθειμένων εἰς τὸ ὑπαιθρον.

Ἡ Μηχανικὴ Μαθεῖγωδὶς

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Σωφρονιστηρίου τῆς Πολιτείας τοῦ Κο-
 λοράδου εἰσήγαγεν εἰς τὴν φυλακὴν ταύτην ἕν καὶ μόνον μέσον
 σωματικῆς τιμωρίας. Κατήργησε τὴν λεγομένην σ τ ε ν ἢ τὰς
 ἀλύσεις τὰς ἀγγασίας καὶ ἐφαρμόζει μόνον τὴν μαστιγώσιν ἐπὶ
 θαλλομένῳν διὰ μηχανῆς. Συνήθροισε περὶ αὐτὸν πάντας τοὺς
 καταδικῶν καὶ ἀνήγγειλεν αὐτοῖς τὴν ἀπόφασίν του ὡς ἐξῆς.
 Ἀναλαμβάνων τὴν διεύθυνσιν τῶν φυλακῶν, καταργῶ πάντα

τὰ ἄλλα συστήματα τῆς τιμωρίας. Προτίθεμαι νὰ εἶμαι ἀγαθὸς δι' ὅλους ἐλπίζω δὲ οἱ καὶ σεῖς θὰ συμπεριφέρεσθε ὡς καλὰ παιδιά. Ἐν ἐναντία περιπτώσει θὰ σᾶς μαστιγῶνω αὐστηρῶς καὶ ἀδυσωπῆτως. Τὸ κῆσιμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ σᾶς ἐπιβάλλω τὴν μαστίγωσιν διὰ μηχανῆς εἶνε ἐκτεθειμένον εἰς τὸ γραφεῖόν μου, πηγαίνετε δὲ νὰ τὸ ἰδῆτε καὶ νὰ τὸ ἐξετάσετε ἐκεῖ.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κῆσιμα εἶνε ξύλινον καὶ ἐπ' αὐτοῦ προσδένεται ὁ τιμωρούμενος, ὅταν δὲ αἱ λωρίδες προσαρμοσθῶσι καλῶς μοχλὸς τις θέτει εἰς κίνησιν δύο ράβδους ἢ μᾶστιγας αἵτινες μαστιγοῦσιν ἰσχυρῶς καὶ ἀδυσωπῆτως τὸν ταραζίαν κατὰδικον.

Οἱ Ταχυδρόμοι τῆς Κίνας.

Δὲν εἶνε εὐχολον πρᾶγμα ν' ἀναλάβῃ κανεὶς ὑπηρεσίαν εἰς τὰ ταχυδρομεῖα τῆς Κίνας. Ἐν πρώτοις ὁ ὑποψήφιος ταχυδρόμος ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἶνε γενναϊότατος καὶ ρωμαλεώτατος. Καὶ τὸν ὑποβάλλουν εἰς περιεργότατην δοκιμασίαν. Τὸν ὑποχρεῶνουν νὰ διατρέξῃ μεγάλας ἀποστάσεις, θουνὰ καὶ φάραγγας εἰς ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα. Διότι εἰς τὴν Κίναν τιμωρεῖται βαρύτερα ὁ ταχυδρόμος, ὁ ὁποῖος ἤθελε καθυστερήσῃ κατὰ τὸ ταξιδί του. Ὁ ὑποψήφιος κάμνει αὐτὰς τὰς ἐκδρομὰς καὶ τὴν νύκτα διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ἂν τὸν φοβίζουσι ἢ ὄχι τὰ πονηρὰ πνεύματα, διαβαίνει ἀπὸ τόπους ὅπου ἐμφωλεύουν λησταὶ καὶ ἄγρια θηρία, μεταφέρει θάρη μέγιστα εἰς ἀποστάσεις μακρυνὰς καὶ, ἂν ἐξέλθῃ σῶος ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς δοκιμασίας, τότε πλέον διορίζεται ταχυδρόμος.

Πόλεμος κατὰ τῶν Μικροβίων.

Σπουδαία ἀνακάλυψις, ἣτις φαίνεται ὅτι πιθανὸν νὰ φέρῃ ἐπανάστασιν εἰς τὰς μεθόδους τοῦ θεραπεύειν τὰς ἀσθενείας ἐδημοσιευθῆ ὑπὸ τῶν καθηγητῶν Ροδόλφου Ἐμμεριχ καὶ Ὁσκάρ Λαίβ.

Οἱ δύο οὗτοι Γερμανοὶ ἐρευνῆται ἐπέτυχον νὰ πομονώσωσιν μικροβίον τι καλούμενον τὸ πυογόνον βακτηρίδιον, τὸ ὁποῖον ἐξουδετερώνει τὰ σπέρματα τοῦ ἄνθρακος καὶ τοῦ σπληνικοῦ πυρετοῦ. Εἶνε περίεργον, ὅτι ἡ νέα ἀποκάλυψις εἶχε προφητευθῆ, οὕτως εἶπεῖν, ἀπὸ τοῦ 1861 ὑπὸ τοῦ Παστέρ. τοῦ εὐεργέτου τούτου τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐλπίζεται δὲ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου οἱ ὄργανισμοὶ ἀνθρώπων καὶ ζῶων θὰ γείνωσιν ἄτρωτοι εἰς διαφόρους ἀσθενείας. Τὸ μόνον ἀναγκαιοῦν πρὸς τοῦτο εἶνε ἡ ἐπίτευξις νοσογόνων τινῶν ὀργανισμῶν εἰς ἀμιγῆ ὅσον τὸ δυνατόν κατὰστασιν καὶ ἡ εἰσαγωγή τούτων ἄνευ βλάβης εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.

Ὡστε, καταργουμένων οὕτω πῶς ὅλων τῶν ἀσθενειῶν, δὲν θὰ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι ἄλλο μέσον διὰ νὰ ποθνήσκουσιν, ὅταν βαρυνθῶσι τὴν ζωὴν των, εἰμὴ τὴν αὐτοκτανίαν. Καὶ τότε θὰ ἐπαληθεύσῃ τὸ λόγιον, τὸ ὁποῖον ἔγραφε πρὸ χρόνων ὁ «Ἰγνότους» εἰς τὸν «Φιγαρώ»: «Ὁ ὕλισμός εἶνε ἡ θρησκεία τοῦ αὐτοκτόνου καθὼς ὁ χριστιανισμὸς εἶνε ἡ θρησκεία τοῦ Σταυρωθέντος».

Ὁ ἐν Βερολίῳ πρεσβευτὴς ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὅτι ὁ κ. Baenscle Drugulien ὁ διευθυντὴς τῶν περιωνύμων ἐκδοτικῶν καταστημάτων τῆς Λειψίας, ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὸν ὅτι ἀπέστειλεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Βῆστωρικῶν κιβώτιον περιέχον 41 τόμους πολυτελεῶς δεδεμένους ἐκ τῶν σπανιωτέρων συγγραμμάτων ὅσα ἐξεδόθησαν τελευταίως. Τὰ βιβλία ταῦτα θὰ πηραδῶσιν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην

Ἐξεδόθησαν

ΦΛΟΓΕΣ
ΦΩΤΑ ΚΑΙ ΣΚΙΕΣ
ὑπὸ ΧΡΙΣΤΟΥ ΒΑΡΛΕΝΤΗ

ΓΝΩΜΑΙ ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ

— Οὐδεὶς ἐναπομένει φίλος εἰς τὸν ἐξόριστον· τοῦτο δὲ κάμνει τὴν ἐξορίαν θλιβερωτέραν.

— Ὅταν πίνῃ τις οἶνον πολλὸν εἶνε κακὸν πρᾶγμα, ὅταν ὅμως πίνῃ μὲ μέτρον τότε δὲν εἶνε κακόν, ἀλλὰ καλόν.

— Κύρνε πρὸς πάντας τοὺς φίλους σου νὰ μὴ φέρεσαι μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλὰ νὰ συμμορφώνεσαι μὲ τὸν χαρακτήρα ἐνὸς ἐκάστου· περίπλεκε δὲ τὴν ὑπόθεσιν ὡς πολύπους κατὰ τὰς περιστάσεις· ὅστις πρὸς στιγμὴν προσωμίλησε μὲ πέτραν ἐφάνη ὅτι ἔλαβε τὸ σχῆμά της· νῦν μὲν λοιπὸν ταύτην ἀκολουθεῖ τὴν ὁδὸν, ἄλλοτε δὲ ἄλλην, ἀλλάζων συχνὰ πρόσωπον· ἡ σοφὴ αὕτη γνώμη εἶνε πολὺ καλλιτέρα ἀπὸ τοῦ νὰ μένῃ τις πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον.

— Ὅστις, βεβαίως, νομίζει ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν γνωρίζουν τίποτε, ἀλλ' αὐτὸς μόνος εἶνε εἰς θέσιν νὰ εἰξεύρῃ πολλά, ἐκεῖνος ἀλήθεια εἶνε ἡλίθιος καὶ ὁ νοῦς του εἶνε βεβλαμμένος· δυνατὸν βεβαίως πάντες νὰ γνωρίζωμεν διάφορα· ὁ μὲν δηλ. δὲν θέλει νὰ ἀναμιγνύεται εἰς κακὰ κέρδη, ἄλλος ὅμως ἀρέσκειται μὲ ἀπίστους δολοπλοκίας.

— Τοῦ πλοῦτου ἡ ἐπιθυμία δὲν ἔχει τέρμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους διότι ὅσοι ἐξ ἡμῶν ἔχουσι μεγάλην περιουσίαν, τόσῳ προσπαθοῦσι νὰ τὴν διπλασιάσωσι· τίς δύναται νὰ χορτάσῃ ὅλους; τὰ χρήματα εἶνε ἡ ἀφορμὴ νὰ γίνωνται οἱ ἄνθρωποι ἄφρονες· ἐκ τούτων δὲ προέρχεται λύπη εἰς αὐτοὺς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς στέλλει εἰς τοὺς φθειρόντας τὴν ψυχὴν των χάριν αὐτῶν· ἄλλοτε ὅμως τυχαίως γίνεται πλούσιος.

— Ὁ σοφὸς ἀνὴρ, Κύρνε, εἰς ἕνα ἀνόητον καὶ κοῦφον δῆμον, ἂν καὶ εἶνε εἰς αὐτὸν ὡς μία ἀκρόπολις καὶ πύργος, ὀλίγη ὅμως τυγχάνει παρ' αὐτοῦ τιμῆς.

— Πᾶν δίκαιον εἶνε καὶ κάλλιστον· ἄριστον δὲ ἡ ὑγεία, καὶ εὐτυχῆς ἐκεῖνος ὅστις κατορθώνει εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ.

— Γνωστὴ σοῦ εἶνε ἡ πενία καίτοι σὺ ὁ ἴδιος δὲν τὴν ἐδοκίμασες· οὔτε εἰς τὴν ἀγορὰν συχνάζεις οὔτε εἰς τὸ δικαστήριον· παντοῦ ἔχει τὴν μικροτέραν μερίδα· εἶνε ὅμως πανταχοῦ παρούσα καίτοι παρ' ὅλων μισεῖται καὶ εἶνε ἐχθρά.

— Ὁ κοινὸς ἀνὴρ, εἶνε ἐπόμενον νὰ νομίζῃ ὅτι οἱ νόμοι δὲν εἶνε καλοὶ, ἔνεκα δὲ τούτου καὶ κανένα σεβασμὸν δὲν ἔχει πρὸς τὴν δικαιοσύνην· ὁ δὲ δειλὸς (ζυμῆτης) ἀναλαμβάνει νὰ κατορθώσῃ πράγματα ἀκατόρθωτα, τὰ ὁποῖα νομίζει ὅτι δύναται νὰ τὰ κατορθώσῃ.

— Οὔτε ὁ λέων αὐτὸς εὐρίσκει πάντοτε κρέατα διὰ τροφήν· ἀλλὰ καίτοι εἶνε τόσον ἰσχυρὸς ἔρχεται στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν πεινᾷ.

Ἡ ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ ἐνθαρρυνομένη ἀπὸ τὴν γενναίαν ὑποστήριξιν τῶν πολυαριθμῶν συνδρομητῶν τῆς ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐξαμηνίας δὲν θέλει φεισθῆ οὔτε δαπανῶν οὔτε κόπων, ὅπως ἰκανοποιήσῃ καὶ τὴν ἰδικὴν τῆς φιλοδοξίαν καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀναγνωστῶν τῆς.

Ἡ ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ σκοπεῖ ν' ἀναπληρώσῃ τὴν αἰσθητὴν ἔλειψιν περιοδικοῦ τελείου ἐπὶ ἠθικῶν καὶ στερεῶν βάσεων ἔχοντος ὡς πρόγραμμα ἀπαραβίαστον τὴν ΠΑΤΡΙΔΑ, τὴν ΘΡΗΣΚΕΙΑΝ τὴν ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ καὶ τὴν ΥΓΕΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΝ καὶ κυρίως τὴν ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ.

Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θέλει ἀρνηθῆ τὴν ὑποστήριξιν πρὸς τὸν ἐθνικὸν τοῦτον σκοπὸν τῆς ΑΤΤΙΚΗΣ ΙΡΙΔΟΣ πᾶς φιλόμουσος, φιλαπρόδος καὶ φιλόπατρις.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

Ο ΝΑΟΣ

Κάθισα παράμερα κουρασμένος, αφανισμένος, ἡ ψυχὴ μου κομματιασμένη, κουρελιασμένη, καὶ θωροῦσα μπροστά μου τὰ χαλάσματα σωρούς, ἄνω κάτω τίς ἄγιες πέτρες, τὴν πεσμένη τὴ δόξα. Ὅλα μέσα γκρεμὸς καὶ χαμὸς, ὅλα πεσμένα, βουλιασμένα, σκόρπια ἄνω καὶ κει. Ἐσκυψα τὸ κεφάλι, τῶσκυψα στὴ μοναξιὰ τὴν ἀπέραντη καὶ ῥώναξα :

« Ὅλα, ὅλα τοῦ κάκου ! »

Κοίταξα χάμου ἀπελπισμένος καὶ μόλις σήκωνα τὰ μάτια. Μόλις ξάνοιγα τὴ Σαλαμίνα, τὴ θάλασσα τὴν ξακουστή, μόλις τὰ βουνὰ τὰ περίφημα.

Βγῆκες ἄξαφνα τότες. Ἐσύ Χαρά μου βγῆκες, δὲν ξέρω πῶς, ἀπὸ τὰ χαλάσματα μέσα, καὶ στάθηκες ἀνάμεσα τους. Ἦτανε, θυμοῦμαι, ἡ ποδιά σου λιγάκι ἀνασηκωμένη, τὸ φουστανάκι σου ἀνεβασμένο λιγάκι, φαίνεται γιὰ νὰ μὴ σ' ἐμποδίζη, φαίνεται γιὰ νὰ περπατῆς γιὰ νὰ πηγαίνοῦν ἔρχεσαι πρὸ ἀνάλαφρα μέσα στὰ μάρμαρα τὰ σπασμένα, στὰ γκρεμισμένα μεγαλεῖα.

Σὲ κοίταξα καὶ γύρευα νὰ μάθω τί ἔκανες καὶ δὲν λαλοῦσες. Πέρα πέρα ξάνοιγα τὴ Σαλαμίνα, τὴ θάλασσα τὴν ξακουστή, ὀλοτρόγυρα τὰ βουνὰ τὰ περίφημα.

Ἐσκυβες, ἔσκυβες καὶ ποῦ καὶ ποῦ, Ζωὴ μου, κ' ἔπειτα σ' ἔβλεπα ὄρθια πάλε ποῦ μὲ γλυκοχαϊρετοῦσες, ἤσυχα, ἡμέρα, μὲ τὸ σοβαρό, μὲ τὸ γελαστό πρόσωπό σου. Καὶ κάθε φορὰ, προτοῦ νὰ σκύψης μὲ κοίταζες, Ἀνάσα μου Ἐσύ, μ' ἕνα σου χαμογέλιο, μὲ κοίταζες, σὺν κάττι νὰ μὲ ῥωτοῦσες, σὰ νὰ πρότμενες πρῶτα νὰ

σὲ κοιτάζω καὶ πάλε νὰ ξανασκύψης.

Σὲ κοίταξα καὶ γύρευα νὰ μάθω τί ἔκανες καὶ δὲ λαλοῦσες. Πέρα πέρα ξάνοιγα τὴν Σαλαμίνα, τὴ θάλασσα τὴν ξακουστή, ὀλοτρόγυρα τὰ βουνὰ τὰ τρισάγια.

Ἄχ! καὶ σὺν τί δουλειὰ νὰ ἦταν ἡ δουλειὰ ποῦ ἔλεγεες νὰ καταφέρης, μιὰ δουλειὰ ποῦ μοναχὸς μου δὲ θὰ μπορούσα βέβαια νὰ τὴν κάμω ποτέ, μιὰ δουλειὰ ποῦ, γιὰ νὰ τὴν καταφέρης καὶ Σὺ ἡ ἴδια, ἔπρεπε νὰ μὲ θρῆς ἀνήμπορος κ' ἀφανισμένο. Ἄχ! τί δουλειὰ εἶναι τούτη ποῦ, γιὰ νὰ γίνη, θέλει ὁ Νοῦς νὰ βοηθᾷ τὴν Ἀγάπη κ' ἡ Ἀγάπη τὸ Νοῦ, καὶ ποῦ δὲ γίνεται παρὰ μαζὶ μὲ τοὺς δύο ;

Σὲ κοίταξα κ' ἔφεγγε ὁ οὐρανὸς γεμάτος χαμόγελα. Πέρα πέρα ξάνοιγα τὴ Σαλαμίνα, τὴ θάλασσα τὴν ξακουστή, τριγύρω μας τὰ βουνὰ τὰ τρισόλβια.

Ἄξαφνα, ἐκεῖ ποῦ σὲ κοιτάζω καὶ μοῦ φαίνεται, δὲν ξέρω πῶς, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ξεσκεπάζεται ἡ ψυχὴ μου, πῶς οἱ μαῦροι λογισμοὶ ξεσκορπιοῦνται: στοὺς ἀνέμους, ἄξαφνα μπροστά μου βλέπω τὸ χέρι σου. Τρέλλα μου Ἐσύ, τὸ χέρι σου ἀκουμπισμένο ἀπάνω σὲ μιὰ κάτασπρη ἠλιόφωτη μαρμαροκολῶνα, ποῦ στέκεσαι μὲ τὸ γλυκὸ σου χαμόγελο στάχειλι καὶ προσμένεις.

Σὲ κοίταξα κ' ἐνοιῶθα τώρα τί ἔκανες καὶ δὲ λαλοῦσες. Πέρα πέρα ξάνοιγα τὴ Σαλαμίνα, τὴ θάλασσα τὴν ξακουστή, τριγύρω μας τὰ βουνὰ τὰ τρισμάκαρα.

Δὲ φαινόσουνα κουρασμένη. Μόνε κοίταζες σὰ νὰ ῥωτοῦσες. « Ἔτσι ἔπρεπε; Ἔτσι καλά; » Ἡ ποδιά σου λιγάκι ἀνασηκωμένη, τὸ φουστανάκι σου ἀνεβασμένο λιγάκι, μὲ τὸ ἤσυχο, μὲ τὸ ἡμερο, μὲ τὸ γελαστό πρόσωπό σου, κοίταζες καὶ ῥωτοῦσες.

Κ' οἱ σπασμένες οἱ κολῶνες καὶ τὰ μάρμαρα τὰ βουλιασμένα καὶ τὰ χαλάσματα κ' οἱ σωροί, ἀφαντα, ἀφαντα ὅλα μὲ μιᾶς. Κομμάτι δὲν κοίτουταν πιά σκόρπιο στὸ χῶμα κάτω, γιὰτὶ ἀπὸ τὸν πεσμένο ναὸ ἔξαφνα εἶδα πῶς εἶχες φτειάσει, Χαρά μου Ἐσύ, τὸν ναὸ τὸν καινούριο.

Σὲ κοίταξα, σὲ κοίταξα καὶ δὲ λαλοῦσα. Πέρα πέρα ξάνοιγα τὴ Σαλαμίνα, τὴ θάλασσα τὴν ξακουστή, τριγύρω μας τὰ βουνὰ τὰ ζωντανεμένα.

Μιὰ μέρα, κουρασμένος, αφανισμένος, μὲ χίλιους λογισμοὺς στὸ νοῦ μου μέσα, ποῦ τὸν καταπελεκοῦσαν, πῆγα παράμερα νὰ καθίσω στὸν ἔρημο τόπο ποῦ γύρω γύρω κομματιασμένα, βουλιασμένα, κοίτουταν τὰ μάρμαρα τὰ παλιά, σπασμένες οἱ κολῶνες, σκόρπια κητὰ γῆς, γκρεμισμένα, μικρὰ μικρὰ, τὰ μεγαλεῖα τοῦ ἀρχαίου ναοῦ.

Κοίταξα καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ λογιστῶ, τί νὰ κάμω. Πέρα πέρα ξάνοιγα τὴ Σαλαμίνα, τὴ θάλασσα τὴν ξακουστή, ὀλοτρόγυρα τὰ βουνὰ τὰ περίφημα.

